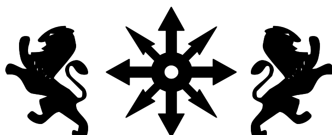
Ο Θίασος των Θαυμαστών Θηρίων

•Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Κώστας Βουλαζέρης

Μέρος 1°: Το Μήνυμα

.1.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνιζε, κι από την ένδειξη επάνω του φαινόταν ότι ήταν η γραμματέας που καλούσε.

Η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι άνοιξε τον δίαυλο. «Τι είναι;»

«*Έχει έρθει ένα μήνυμα, κυρία,*» ακούστηκε η φωνή της κοπέλας μέσα απ'το μεγάφωνο. «*Είναι διαφημιστικό, βασικά. Λέει για έναν θίασο με θηρία από τη Φενηνάρκια.*»

«Θίασος;»

«*Μάλιστα, κυρία. Ζητούν να επισκεφτούν το θέρετρο.*»

«Η τιμή τους;»

«*Να σας περάσω μέσα το μήνυμα;*»

«Ναι.»

Η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι είδε μια ειδοποίηση στην οθόνη της:

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΑΠΟΔΟΧΗ – ΑΠΟΡΡΙΨΗ

Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, και το διαφημιστικό μήνυμα εκτυπώθηκε σε τρεις σελίδες.

~Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ~

Προς το Εξαιρετικό Θέρετρο ΤΟ ΡΑΘΥΜΟ ΧΕΛΙ

Ερχόμαστε από τη Φενηνάρκια με την υπόσχεση να διασκεδάσουμε τους ενοίκους σας, και να τους προσφέρουμε πέντε ημέρες απόλαυσης που θα τους μείνουν αξέχαστες!

Φέρνουμε θηρία από κάθε γωνιά της Φενηνάρκια, όλα τους εξημερωμένα και τελείως ακίνδυνα, αλλά ικανά, με την εμφάνιση

και τα κόλπα τους, να προκαλέσουν τον θαυμασμό, το γέλιο, το δέος – ακόμα και τον τρόμο!
Στην επόμενη σελίδα θα βρείτε μια λίστα με τα ονόματα των εργαζόμενων στον θίασό μας, καθώς και την τιμή μας για μια πενθήμερη επίσκεψη στο θέρετρό σας.
Στην τρίτη σελίδα υπάρχουν εικόνες με τα θηρία μας!

Αναμένουμε την απάντησή σας, ευχόμενοι ότι θα μας δεχτείτε!

Μετά τιμής,
Αβέρναλ ο Ομιλητής των Θηρίων

Κοιτάζοντας τις φωτογραφίες των ζώων, η Ελίζα μόρφασε.
Εντάξει, σκέφτηκε, *ας δούμε τι έχει να πει ο κόσμος και βλέπουμε.* Μπορεί όλα να περνούσαν πρώτα από το γραφείο της, αφού ήταν Φύλακας του Θέρετρου, αλλά δε θα είχε νόημα να φέρει εδώ έναν θίασο αν οι ένοικοι δεν το επιθυμούσαν. Επιπλέον, έπρεπε να ενημερώσει και τον Διευθυντή, για να δει αν ήθελε να πληρώσει την τιμή του θιάσου. Η Ελίζα, πάντως, δεν πίστευε να είχε πρόβλημα με το χρηματικό ποσό. Ήταν σχετικά μικρό. Και τούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που θίασοι και παρόμοιες σαχλαμάρες είχαν έρθει στο *Ράθυμο Χέλι.*
Η Ελίζα άνοιξε τον επικοινωνιακό της δίαυλο και κάλεσε το γραφείο του Διευθυντή. Της απάντησε η γραμματέας του, λέγοντας ότι ο κύριος Εκάρεντος δεν βρισκόταν εδώ.
«Και πού βρίσκεται;»
«*Στα διαμερίσματά του, μάλλον. Είναι πολύ νωρίς.*»
Πλησίαζε μεσημέρι.
Μόρφασε. «Ευχαριστώ,» είπε, κλείνοντας τη γραμματέα του Διευθυντή, που η Ελίζα (και όλοι οι άλλοι εργαζόμενοι στο θέρετρο, εξάλλου) γνώριζε πως ήταν γραμματέας του Διευθυντή επειδή ήταν επίσης μια από τις… ευνοούμενές του.
Πατώντας ένα άλλο πλήκτρο, κάλεσε τα διαμερίσματα του Σαλέρμιου Εκάρεντου.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος χτυπούσε για κάμποση ώρα· κι ύστερα, μια γυναικεία φωνή (όχι παραπάνω από εικοσιπέντε χρονών) ακούστηκε: «*Μάλιστα;*» Ήταν αγουροξυπνημένη.

«Θα μπορούσα να μιλήσω στον κύριο Εκάρεντο;»

«*Ποια είστε;*»

«Η διοικήτρια.»

«*Ποια διοικήτρια;*»

«*Μία* διοικήτρια υπάρχει στο θέρετρο, μικρή!»

«*Α, μάλιστα, εσείς… Εμμ, είναι ξαπλωμένος αυτή τη στιγμή.*»

«Ειδοποίησέ τον. Τώρα. Είναι σημαντικό.»

«*Περιμένετε,*» είπε η κοπέλα, και απομακρύνθηκε.

.2.

Πριν από έναν χρόνο.

Τα σκοτάδια του δάσους μού έμοιαζαν απειλητικά όσο ποτέ, καθώς οδηγούσα το τετράκυκλο όχημα που μας είχε απομείνει. Τα μάτια μου πήγαιναν, νευρικά, από τη μια σκιά στην άλλη, δεξιά κι αριστερά· δε μπορούσα να σταματήσω τον εαυτό μου, παρότι ήξερα πως ήταν καλύτερα να κοιτάζω μπροστά όσο ήμουν στο τιμόνι. Η ενδοχώρα της Αλβέρια είναι κάθε άλλο παρά ομαλή, και μες στη νύχτα είναι ακόμα χειρότερη: πολύ χειρότερη.

Πλάι μου, ο Λοχίας Αργύριος βογκούσε, κρατώντας το βέλος που ήταν καρφωμένο στα αριστερά του πλευρά· δεν ήξερα αν θα κατάφερνε να φτάσει ζωντανός στο *Ράθυμο Χέλι*. Κι οι υπόλοιποι στρατιώτες πίσω μου –οι τρεις που είχαν μονάχα απομείνει– δε βρίσκονταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση. Η Χριστίνα ήταν λιπόθυμη, ύστερα από μια πετριά που είχε δεχτεί στο κεφάλι· τα ξανθά μαλλιά της είχαν βαφτεί κόκκινα. Ο Φρεντ ήταν γεμάτος τραύματα από λεπίδες, τα ρούχα του κουρελιασμένα. Ο Νικόμαχος είχε ένα βέλος περασμένο στη δεξιά κνήμη, κι έτριζε τα δόντια σαν θηρίο.

Μα τους θεούς! δεν περιμέναμε τέτοια ενέδρα. Ο τρισκατάρατος επαναστάτης πρέπει να τα είχε κανονίσει όλα εξαρχής.

Από την άλλη, όμως, πώς θα μπορούσε; Ήταν κλειδωμένος σ'ένα κελί, και περιμέναμε ένα αιθερικό αεροσκάφος να έρθει για να τον πάρει.

Βέβαια, ούτε και πώς κατόρθωσε ακριβώς να ξεκλειδώσει το κελί του είχε καταλάβει κανείς. Ένας τηλεοπτικός πομπός, όμως, τον είχε εντοπίσει, κι έτσι η καταδίωξη είχε αρχίσει, έξω απ'το θέρετρο και μέσα στις ζούγκλες της Αλβέρια.

Ευτυχώς, ο μπάσταρδος δεν είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει κανέναν απ'τους πελάτες. Ούτε πρέπει να είχε βάλει καμια βόμβα.

Εμάς, όμως, μας είχε παγιδέψει.

Μα το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος, έμοιαζε στημένο! Στημένο, για να μας τραβήξει στην ενδοχώρα και να μας επιτεθούν!

Και τώρα… ίσως ακόμα να μας κυνηγούσαν.

Ήμουν ο μόνος που είχα, κάπως, καταφέρει να μην τραυματιστώ· γι'αυτό κιόλας, παρότι λοχαγός, οδηγούσα το όχημά μας. Και προσευχόμουν να φτάσουμε ζωντανοί στο θέρετρο.

Απόμακρα, μπορούσα ν'ακούσω τις δαιμονισμένες κραυγές και τους αλαλαγμούς των γαλανόδερμων ιθαγενών, που μου πάγωναν το αίμα…

.3.

Η Σισίβα βγήκε απ'το σκοτεινό γραφείο και μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο με την πισίνα, όπου άπλετο φως περνούσε απ'τους γυάλινους τοίχους του, φωτίζοντας το γυμνό καταγάλανο δέρμα της με τις περίπλοκες δερματοστιξίες της φυλής της. Τα ξανθά μαλλιά της έπεφταν σαν χείμαρρος από τους ώμους στην πλάτη και στη μέση της. Περνώντας δίπλα απ'την πισίνα, έβαλε για λίγο το δεξί της πόδι στο δροσερό νερό, και το κλότσησε, κάνοντάς το να τιναχτεί έξω, αφρίζοντας υπερβολικά και παίρνοντας χρώμα πράσινο με κόκκινες ανταύγειες, εξαιτίας της (τελείως άκακης για τον άνθρωπο)

χημικής ουσίας που ήταν απλωμένη μέσα του. Η Σισίβα χαμογέλασε. Της άρεσαν τα χρώματα και το άφρισμα.

Βγήκε απ'το δωμάτιο της πισίνας και πήγε στο υπνοδωμάτιο, όπου ο Σαλέρμιος ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα επάνω στο κρεβάτι. Τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά, και το κατάμαυρο δέρμα του τον έκανε σχεδόν να εξαφανίζεται μες στο σκοτάδι. Κυρίως απ'τα μαλλιά του τον διέκρινε η Σισίβα, τα οποία ήταν άσπρα, αν και ο Σαλέρμιος ήταν μόλις τριάντα χρονών, απ'ό,τι έλεγε.

Πλησιάζοντάς τον, έμπηξε δυνατά τα δάχτυλά της στους μηρούς του: το δεξί χέρι στον δεξή μηρό, το αριστερό στον αριστερό μηρό. «Μαύρο Θηρίο!» του είπε. «Κάποιος σε θέλει.»

Ο Σαλέρμιος γύρισε ανάσκελα, μειδιώντας. «Ποτέ δε χορταίνεις, ε;» Έπιασε τους καρπούς της.

«Δεν άκουσες τον δίαυλο να χτυπά; Στο γραφείο σου;»

«Χτύπησε ο δίαυλος;»

«Ναι. Και τον άνοιξα. Πειράζει;»

«Θα τιμωρηθείς!» είπε ο Σαλέρμιος, αφήνοντας τους καρπούς της κι αρπάζοντας τα γυμνά της στήθη, ένα σε κάθε χέρι, πιέζοντάς τα.

Η Σισίβα τσύριξε, και γέλασε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Σαλέρμιος, χωρίς να την αφήσει.

«Αυτή η κωλόγρια.»

«Κουράδες ιπποπόταμου!» μούγκρισε ο Σαλέρμιος, ελευθερώνοντάς την καθώς σηκωνόταν απ'το κρεβάτι.

«Κατάλαβες για ποια είπα;»

«Φυσικά και κατάλαβα.»

Η Σισίβα γέλασε.

«Τι συμβαίνει;» Η φωνή που ακούστηκε ήταν βαριά από τον ύπνο, και είχε έρθει απ'την άλλη μεριά του κρεβατιού. Ένα σεντόνι παραμερίστηκε, και το μελαχρινό κεφάλι της Καρολίνας φάνηκε. Τα μαλλιά της ήταν σγουρά, κομμένα στον ώμο, και ανακατεμένα. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ. Δεν ήταν ιθαγενής της Αλβέρια, όπως η Σισίβα· καταγόταν από τη Ρελκάμνια, και ήταν στρατιωτικός στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας. Κατείχε τον βαθμό της λοχαγού.

«Η αφεντικίνα σου με θέλει,» της είπε ο Σαλέρμιος.
Η Καρολίνα έτριψε τα μάτια. «Καμια μαλακία θάναι πάλι.»
«Το ξέρω.» Ο Σαλέρμιος, χωρίς να ρίξει κανένα ρούχο επάνω του, βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο.
Και η Καρολίνα είπε στη Σισίβα: «Λοιπόν; Τι κάθεσαι; Θα φτιάξεις κάνα πρωινό;»
Η Σισίβα ήξερε ότι την πείραζε, επειδή ήταν γηγενής της Αλβέρια και «κανονικά» έπρεπε νάναι υπηρέτρια. Έτσι, άρπαξε ένα μαξιλάρι και το εκσφενδόνισε πάνω στο σγουρό κεφάλι της λοχαγού.

.4.

Πριν από έναν χρόνο.

Είδα τα φώτα του θέρετρου μέσα στη νύχτα, αλλά δεν χαλάρωσα. Εξακολουθούσα να είμαι νευρικός και ανήσυχος· εξακολουθούσα να φοβάμαι ότι μπορεί να μας σκότωναν προτού προλάβουμε να φτάσουμε εκεί.
Μόνο όταν η πύλη είχε κλείσει πίσω μας ένιωσα ασφαλής.
Οι φρουροί που συγκεντρώθηκαν γύρω μου, καθώς σταματούσα το όχημά μου, ήθελαν όλοι να μάθουν τι συνέβη. Τους είπα να πάψουν τις ερωτήσεις και να πάνε τους τραυματίες στο θεραπευτήριο. Υπάκουσαν.
Κι εγώ έσπευσα να συναντήσω τη Διοικήτρια Ατμάρι.
Ήταν νύχτα, αλλά εκείνη δεν κοιμόταν, γιατί ήξερε για την αποστολή μου και περίμενε να πιάσω τον αποστάτη και να της τον φέρω αλυσοδεμένο. Καθόταν πίσω από το γραφείο της, καπνίζοντας, και, μόλις με είδε, τα μάτια της στένεψαν. Από την έκφρασή της ήταν προφανές πως είχε καταλάβει ότι δεν της έφερνα καλά νέα – πράγμα το οποίο, μάλλον, ήταν φανερό από τη *δική μου* έκφραση. Το ήξερα πως ήμουν ιδρωμένος, και ιδρώτας πρέπει να γυάλιζε πάνω στο μέτωπο και στο πρόσωπό μου, στο φως της ενεργειακής λάμπας. Και το βλέμμα μου πρέπει να ήταν αγριεμένο· πρέπει, σίγουρα, να

ήταν αγριεμένο. Πρέπει να ήταν όπως το βλέμμα ενός κυνηγημένου θηρίου.

«Τι συμβαίνει, Λοχαγέ;» με ρώτησε, σβήνοντας το τσιγάρο της, καθώς εγώ χαιρετούσα στρατιωτικά.

«Μεγάλη καταστροφή, κυρία Διοικήτρια. Μας περίμεναν…»

«Σας *περίμεναν*; Πώς είναι δυνατόν;»

«Δεν ξέρω. Βγήκαν μέσα από τη ζούγκλα. Ιθαγενείς. Συνασπισμένοι με την Επανάσταση, πιθανώς. Είχαμε… νεκρούς, κυρία Διοικήτρια.»

Η όψη της σκλήρυνε, καθώς σηκωνόταν απ'την πολυθρόνα της. Το μισό της πρόσωπο φωτιζόταν καθαρά από την ενεργειακή λάμπα, τα κοντά ξανθά μαλλιά της γυάλιζαν· το άλλο μισό πρόσωπο ήταν τυλιγμένο στη σκιά. «Νεκρούς; Πόσους νεκρούς;»

«Το ένα όχημα χάθηκε ολόκληρο, κυρία Διοικήτρια. Μονάχα τέσσερις ήρθαν μαζί μου. Τραυματισμένοι όλοι. Εγώ οδηγούσα· δεν μπορούσε κανένας άλλος να οδηγήσει–»

«Σοβαρολογείς, Λοχαγέ;» φώναξε η Διοικήτρια Ατμάρι. «Άφησες όλους αυτούς τους ανθρώπους να *πεθάνουν*;»

«Δεν τους 'άφησα' να πεθάνουν!» αντιγύρισα, σοκαρισμένος από τα λόγια της. «Μας είχαν στήσει ενέδρα!»

«Κανένας δε μπορεί να σας είχε στήσει ενέδρα. Ήταν μια συνηθισμένη επίθεση των ιθαγενών, και–»

«Δεν ήταν μια συνηθισμένη επίθεση!» φώναξα. «Μας περίμεναν!»

«Λες ανοησίες, Λοχαγέ, για να δικαιολογήσεις αυτή την τερατώδη αποτυχία!»

Προσπάθησα να συγκρατήσω τα νεύρα μου. «Η ευθύνη είναι όλη δική μου, κυρία Διοικήτρια,» είπα· «το παραδέχομαι. Ωστόσο, σας τ'ορκίζομαι στ'όνομα του Κρόνου: *επρόκειτο για παγίδα.* Μας περίμεναν.»

«Σας περίμεναν… Δεν έχασες μόνο τον κρατούμενο, Λοχαγέ· έχασες και τόσους πολεμιστές, καθώς κι ένα όχημα!»

«Το καταλαβαίνω. Ωστόσο, και πάλι, σας λέω–»

«–ήταν παγίδα. Ναι, θα το έχω υπόψη μου, Λοχαγέ. Ελεύθερος.»

Για λίγο, την κοίταζα χωρίς να ξέρω τι να πω. Ήταν δυνατόν να μη με πιστεύει; Οι ιθαγενείς μάς είχαν επιτεθεί από παντού: δεν μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο από παγίδα! Μας περίμεναν!

Χαιρέτισα στρατιωτικά, και έφυγα απ'το γραφείο της Διοικήτριας Ατμάρι.

.5.

Ο Σαλέρμιος Εκάρεντος άκουσε την Ελίζα Ατμάρι να του λέει για τον θίασο.

«Και γι'αυτό με ανησύχησες;» τη ρώτησε, στεκόμενος πλάι στον επικοινωνιακό του δίαυλο.

«*Χρειάζεται η έγκρισή σου για να γίνει δημοσκόπηση. Εσύ πρέπει να το κανονίσεις. Εγώ είμαι απλά εδώ για τη φύλαξη της περιοχής και μόνο.*» Ακουγόταν εκνευρισμένη.

Αντί εγώ *να είμαι εκνευρισμένος που με ξύπνησε άρον-άρον, είναι* εκείνη *εκνευρισμένη!* σκέφτηκε ο Σαλέρμιος. «Καλά, καλά…» μούγκρισε. «Στείλε μου το μήνυμα, και θα το κανονίσω. Καλή σου μέρα, Διοικήτρια.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε· κι ένα φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει επάνω στην κονσόλα του τηλεπικοινωνιακού συστήματος. Ο Σαλέρμιος πάτησε το κουμπί της αποδοχής, και τρία φύλλα ήρθαν, τα οποία μιλούσαν γι'αυτόν τον Θίασο των Θαυμαστών Θηρίων.

Γιατί όχι; σκέφτηκε. *Πλάκα θα έχει.* Και άνοιξε πάλι τον επικοινωνιακό του δίαυλο, για να προστάξει να γίνει μια σύντομη δημοσκόπηση σ'όλο το θέρετρο.

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, είδε ότι η Σισίβα τον παρακολουθούσε από την ανοιχτή πόρτα. Και του χαμογέλασε.

.6.

Πριν από έναν χρόνο.

Το επόμενο πρωί, η Διοικήτρια Ατμάρι μού πήρε τη στολή του λοχαγού, και είπε ότι θα μ'έστελνε πίσω στη Ρελκάμνια, για να αποφασίσουν εκεί οι ανώτεροί της τι θα γινόταν μαζί μου.

Δεν διαμαρτυρήθηκα, γιατί ένας πραγματικός πολεμιστής του Στρατού της Παντοκράτειρας δεν διαμαρτύρεται. Επίσης, βαθιά εντός μου, πίστευα ότι μου άξιζε αυτή η μεταχείριση. Οι στρατιώτες μου είχαν πεθάνει. Εξαιτίας μου. Είτε ήταν ενέδρα είτε όχι, όφειλα να ήμουν πιο προσεχτικός. Αν δεν καταδίωκα τον αποστάτη με τόση μανία, ίσως να είχα προσέξει την παγίδα και λιγότεροι να είχαν σκοτωθεί.

Επισκέφτηκα το θεραπευτήριο, για να δω αν οι τραυματίες που είχα φέρει μαζί μου ήταν καλά, και για να τους αποχαιρετήσω. Όπως διαπίστωσα κανένας τους δεν είχε πεθάνει, αν και ο Λοχίας Αργύριος ήταν σε κρίσιμη κατάσταση, ύστερα από εκείνο το βέλος που είχε μπηχτεί στα πλευρά του. Οι υπόλοιποι μπορούσαν να μου μιλήσουν, και φάνηκαν να ξαφνιάζονται από τα νέα που τους έφερα, ότι η διοικήτρια μ'έδιωχνε από το θέρετρο, παίρνοντάς μου τη στολή.

«Αυτή η σκύλα δεν πάει καθόλου καλά,» μούγκρισε ο Φρεντ. «Έκανες ότι μπορούσες, Λοχαγέ. Εγώ δε σε κατηγορώ.»

«Ούτ'εγώ,» μουρμούρισε η Χριστίνα, που το κεφάλι της ήταν τυλιγμένο με επιδέσμους.

Τους ευχαρίστησα για την εμπιστοσύνη τους σε μένα· αλλά τα λόγια τους δε μου ανέβασαν και πολύ το ηθικό. Αισθανόμουν ηττημένος. Τελείως ηττημένος.

Είχα δουλέψει κάμποσα χρόνια στον Παντοκρατορικό Στρατό για να φτάσω στη θέση του λοχαγού. Είχα ξεκινήσει από απλός στρατιώτης. Και τώρα… τώρα, μέσα σε μια νύχτα, τάχε όλα πάρει το Πεπρωμένο των Δαιμόνων, όπως έλεγαν στην πατρίδα μου.

Διότι δεν είχα αυταπάτες: Όταν πήγαινα στη Ρελκάμνια, δε θα μου ξανάδιναν το βαθμό του λοχαγού· όχι ύστερα από την αναφορά της διοικήτριας, ότι άφησα να σκοτωθούν τόσοι στρατιώτες και να χαθεί ένα όχημα.

Την υπόλοιπη ημέρα την πέρασα σ' ένα από τα μπαρ της παραλίας, πίνοντας.

Κάποια στιγμή, κατά το μεσημέρι, αισθάνθηκα ένα χέρι ν' ακουμπά το γόνατό μου. Στράφηκα και είδα την Αλριάδα'μορ, ντυμένη με μπικίνι και στάζοντας. Το νερό γυάλιζε επάνω στο κατάλευκο δέρμα της και στα πορφυρά της μαλλιά. Φορούσε ένα ζευγάρι στενά μαύρα γυαλιά.

«Τι έχεις;» με ρώτησε.

«Δεν άκουσες; Φεύγω από δω.»

Έβγαλε τα γυαλιά της και με κοίταξε συνοφρυωμένη.

Την κέρασα έναν Φλογερό Αλιγάτορα και της είπα τι είχε συμβεί.

«Το είχα μάθει ότι ο κρατούμενος ξέφυγε,» είπε εκείνη, «και ότι έστειλαν κάποιους να τον πιάσουν. Αλλά δεν ήξερα ακριβώς τι έγινε. Έλεγχα το σύστημα αιθερικής πλοήγησης ενός αεροσκάφους σήμερα το πρωί: πριν από καμια ώρα ξεμπέρδεψα. Μια από τις οντότητες του Αιθέρα τούς είχε επιτεθεί, και το σύστημα είχε γίνει άνω-κάτω. Τέλος πάντων. Δε μπορώ να πιστέψω αυτό που μου λες· μου φαίνεται εξωφρενικό. Η Ελίζα δεν είναι με τα καλά της.»

«Έχει δίκιο, όμως. Εξαιτίας μου πέθαναν,» αναστέναξα.

«Λάθη γίνονται–»

«Άνθρωποι σκοτώθηκαν!» Τελείωσα το ποτό μου και κοπάνησα το ποτήρι, εκνευρισμένα, επάνω στον ξύλινο πάγκο. «Κι ο κρατούμενος έφυγε. Τα σκάτωσα.»

Η Αλριάδα'μορ ξεφύσησε και κατέβηκε από το ψηλό σκαμνί πλάι μου. «Θα της μιλήσω.»

Βλεφάρισα. «Σε ποια;»

«Στην Ελίζα.»

Και, προτού προλάβω να διαφωνήσω, την είδα να φεύγει.

«Αλριάδα!» της φώναξα. «Άστο!» Αλλά δε σηκώθηκα για να την κυνηγήσω, καθώς διέσχιζε την παραλία.

Παράγγειλα ακόμα ένα ποτό.

.7.

Οι υπάλληλοι του θέρετρου «*Το Ράθυμο Χέλι*» ξεκίνησαν τη δημοσκόπηση αμέσως μετά από την εντολή του Διευθυντή. Περνούσαν από τα σαλόνια, τους εξώστες, τα διαμερίσματα, τους κήπους, και τις παραλίες και ρωτούσαν τους ενοίκους αν θα ήθελαν να έρθει στο θέρετρο ο Θίασος των Θαυμαστών Θηρίων. Τους έδειχναν και μερικές εικόνες των ζώων, τα οποία ήταν όλα από τη διάσταση της Φεηνάρκια, που ήταν γνωστή για τα άγρια θηρία της.

Οι ένοικοι έδιναν το όνομά τους και απαντούσαν με ένα απλό *ναι* ή *όχι*. Οι υπάλληλοι του θέρετρου κρατούσαν σημειώσεις σ'ένα ειδικά τυπωμένο γι'αυτή τη δουλειά σημειωματάριο, τους ευχαριστούσαν, και έφευγαν, πηγαίνοντας στους επόμενους.

Έτσι, η δημοσκόπηση είχε ώς το βράδυ ολοκληρωθεί. Τα χαρτάκια από τα σημειωματάρια μπήκαν σ'ένα κουτί, και το κουτί μεταφέρθηκε στο γραφείο του Διευθυντή.

Ο Σαλέρμιος βγήκε απ'την πισίνα του, λέγοντας «Το καθήκον με καλεί», και αφήνοντας μόνες τους μέσα στο νερό τη Σισίβα και την Εκατερίνη'νιρ. Η δεύτερη ήταν μια ψηλή, παχουλή γυναίκα με μακριά, καστανά μαλλιά και δέρμα λευκό-ροζ. Όπως υποδήλωνε η κατάληξη *'νιρ* του ονόματός της ήταν μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων. Είχε έρθει για να δουλέψει στο θέρετρο, εδώ και λιγότερο από έναν χρόνο. Στην αρχή, ήταν εξαιρετικά ντροπαλή, αλλά δεν άργησε να αλλάξει και να φτάσει, σύντομα, στο άλλο άκρο.

«Τι λες, λοιπόν;» ρώτησε η Εκατερίνη τη Σισίβα. «Θα έρθει ο θίασος;» Και, παίρνοντας το ποτήρι της απ'το πλάι της πισίνας, ήπιε μια μικρή γουλιά σαμπάνια. Τα καστανά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της· τα μάτια και τα χείλη της, έντονα βαμμένα.

«Θες να βάλουμε στοίχημα;» αποκρίθηκε η γαλανόδερμη κοπέλα.

Η Εκατερίνη γέλασε. «Ναι! Αλλά πού ξέρεις ότι έχουμε διαφορετική άποψη πάνω στο θέμα, ε;»

«Ας *πούμε* ότι έχουμε διαφορετική άποψη, για χάρη του στοιχήματος. Εγώ λέω ότι ο θίασος *δεν* θα έρθει.»

Η Εκατερίνη γέλασε πάλι. «Είσαι παλαβή! Φυσικά και θα έρθει.»

«Τι κερδίζω αν κερδίσω;»

«Αυτό;» Η μάγισσα έβγαλε το αριστερό της χέρι από το νερό, επιδεικνύοντας ένα ολόχρυσο δαχτυλίδι με διαμάντι, το οποίο φορούσε στον μέσο της.

«Δε φαίνεται άσχημο.»

«Και τι θα κερδίσω *εγώ* αν κερδίσω;» απαίτησε η Εκατερίνη, υψώνοντας ερωτηματικά ένα καλοφτιαγμένο φρύδι.

«Οι πιθανότητες να κερδίσεις εσύ είναι πολύ μεγαλύτερες από το να κερδίσω εγώ…»

«Σοβαρά;» Η μάγισσα έκανε, δήθεν, την έκπληκτη.

«Άρα, λοιπόν,» συνέχισε η Σισίβα, «τι λες γι᾽αυτό;» Υψώνοντας το δεξί της πόδι έξω απ᾽το νερό, έδειξε ένα πλεκτό λουράκι που φορούσε γύρω απ᾽τον αστράγαλό της.

Η Εκατερίνη γέλασε. «Τι αηδία είν᾽αυτή;»

«Είναι φτιαγμένο σύμφωνα με τα έθιμα της φυλής μου! Δε θα βρεις πουθενά αλλού όμοιό του.» Η Σισίβα έκρυψε ξανά το πόδι της κάτω απ᾽το νερό.

Η έκφραση στο πρόσωπο της Εκατερίνης ήταν σκεπτική. «Εντάξει,» είπε, τελικά. «Έχεις δίκιο: οι πιθανότητες είναι περισσότερο με το μέρος μου. Δέχομαι!»

Η Σισίβα χαμογέλασε πλατιά. «Ωραία!» Και τίναξε νερό προς τη μάγισσα, δημιουργώντας πλούσιους αφρούς και ποικίλα χρώματα.

.8.

Πριν από έναν χρόνο.

Η Αλριάδα'μορ με βρήκε καθισμένο στην άμμο της παραλίας, ενώ ο ήλιος της Αλβέρια βυθιζόταν πίσω από τη δυτική άκρη του Κόλπου του Χελιού. Είχα ένα μισοτελειωμένο μπουκάλι δίπλα μου, και φορούσα μόνο το παντελόνι μου.

Δεν περίμενα ότι θα μου έφερνε καλά νέα.

«Είναι ανένδοτη!» είπε, χωρίς να καθίσει. «Ανένδοτη. Τι ξεροκέφαλη γυναίκα!»

«Δε μπορείς να της κάνεις κάποιο ξόρκι, για να τη συνεφέρεις;» ρώτησα, και ήπια μια γουλιά απ'το μπουκάλι μου.

Η Αλριάδα κάθισε πλάι μου. «Τεχνομαθής είμαι, όχι Διαλογίστρια. Αλλά, ακόμα και Διαλογίστρια να ήμουν, δε νομίζω ότι τα πράγματα θα ήταν τόσο εύκολα.»

«Ναι, ποτέ δεν είναι…» Ήπια κι άλλο.

Η Αλριάδα έβγαλε τα παπούτσια της και τα πέταξε παραδίπλα. «Θα μου λείψεις,» μου είπε, μετά από μερικές στιγμές σιγής.

Φίλησα το μπράτσο της πάνω απ'το εφαρμοστό μανίκι του φορέματός της, κι ακούμπησα το κεφάλι μου στον ώμο της. «Κι εσύ.» Φορούσε ένα άρωμα που μου άρεσε. Της ταίριαζε πολύ.

Η Αλριάδα γλίστρησε τα χέρια της μέσα στα ρούχα μου: και το μοναδικό ρούχο που με έντυνε ήταν το παντελόνι μου.

Κάναμε έρωτα στην παραλία, με τα ελαφριά κύματα να μας γλείφουν. (Μ'αρέσει καλύτερα στην αμμουδιά απ'ό,τι σ'ένα κλειστό δωμάτιο. Μου φαίνεται πιο… φυσικό.) Η Αλριάδα συνεχώς μου ψιθύριζε ανόητα πράγματα στο δεξί αφτί, καθώς την αγκάλιαζα και τη φιλούσα.

Αργότερα, κοιμήθηκε επάνω μου, ενώ εγώ κοίταζα το γαλανό φεγγάρι στον ουρανό, κι αυτό με κοίταζε επίσης. Τελείωσα το μπουκάλι με το ποτό μου και το κάρφωσα στην άμμο. Οι σκέψεις μου περιστρέφονταν γύρω απ'το κυνήγι του αποστάτη, την ενέδρα, και τους θανάτους των στρατιωτών μου…

Ήταν πραγματικά ενέδρα; Είχαν, όντως, σχεδιάσει να μας παγιδέψουν;

Ή ήταν, όπως είχε πει η διοικήτρια, μονάχα άλλη μια συνηθισμένη επίθεση των ιθαγενών;

Ήμουν τόσο ανόητος;

Ζαλισμένος απ'το ποτό, μπερδεμένος απ'τους λαβυρινθώδεις κύκλους που έκανε το μυαλό μου, σηκώθηκα όρθιος, χωρίς να ξυπνήσω την Αλριάδα.

Και έφυγα από την παραλία.

.9.

Η Ελίζα πυροβολούσε ολογράμματα μέσα στον κήπο της, όταν ένας γαλανόδερμος υπηρέτης ήρθε και την ειδοποίησε ότι ο κύριος Διευθυντής τη ζητούσε στον επικοινωνιακό δίαυλο.

Μάλλον για τον θίασο θα είναι, σκέφτηκε, θηκαρώνοντας το πιστόλι στον γοφό της.

Ευχαρίστησε τον υπηρέτη και του είπε να πηγαίνει. Βάδισε ώς το γραφείο της και άνοιξε τον δίαυλο.

«*Ελίζα;*» Η φωνή του Σαλέρμιου.

«Ναι.»

«*Μου έφεραν τα αποτελέσματα της δημοσκόπησης, και μέτρησα τα* ναι *και τα* όχι*. Τα* ναι *είναι περισσότερα. Επομένως, ο θίασος μπορεί να έρθει.*»

«Εντάξει.»

«*Πώς θα έρθουν εδώ; Μέσω Αιθέρα; Από το Σύμπλεγμα; Από τη Μοργκιάνη;*»

«Από τη Μοργκιάνη δε νομίζω να έρθουν, πάντως.»

«*Η διεύθυνση που γράφουν είναι σε μια πόλη της Σεργήλης.*»

«Το ξέρω.»

«*Θα στείλεις εσύ αεροσκάφος να τους ειδοποιήσει;*»

«Μπορείς να το κανονίσεις κι εσύ, Σαλέρμιε…»

«*Εγώ έχω τόσες πολλές δουλειές, Ελίζα…*»

Η Ελίζα μόρφασε. «Ναι, καταλαβαίνω. Πρέπει να… εξαντλείσαι. Θα το φροντίσω.»

«*Ευχαριστώ. Κι αν δεν έχεις κάτι άλλο κανονισμένο γι'απόψε, και θες νάρθεις για κανένα ποτό από δω αργότερα, είσαι παραπάνω από ευπρόσδεκτη. Δε θα μας ενοχλήσει κανένας.*»

«Ευχαριστώ, θα το έχω υπόψη.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Τι νομίζεις ότι είμαι; σκέφτηκε η Ελίζα. *Μια από τις τσούλες σου;*

Άνοιξε πάλι τον δίαυλο, καλώντας τον αερολιμένα του θέρετρου, για να στείλουν ένα μικρό σκάφος στον Αιθέρα, προς Σεργήλη.

.10.

Πριν από έναν χρόνο.

Εγκατέλειψα το θέρετρο και βάδισα μέσα στη νυχτερινή ζούγκλα, αγνοώντας το πόσο ριψοκίνδυνο ήταν αυτό. Ήμουν πολύ πιωμένος τότε για να καθίσω να σκεφτώ. Πολύ πιωμένος και πολύ απογοητευμένος, εκνευρισμένος, εξοργισμένος. Δεν είχα ούτε καν ντυθεί όπως έπρεπε: είχα πιάσει το παντελόνι μου από την άμμο, το είχα φορέσει, και είχα φύγει απ'την παραλία.

Το να οδοιπορείς ξυπόλυτος μες στη ζούγκλα δεν είναι ευχάριστο, συνειδητοποίησα σύντομα. Ωστόσο, δε σταμάτησα, γιατί πρέπει ήδη να είχα κάνει κανένα-δυο χιλιόμετρα προς την κατεύθυνση όπου θυμόμουν πως μας είχαν στήσει ενέδρα οι ιθαγενείς. Αν, τελικά, μας είχαν όντως στήσει ενέδρα…

Και ήθελα να το διαπιστώσω. Ήθελα να *μάθω*.

Δεν ξέρω πώς ακριβώς σκόπευα να το κατορθώσω αυτό. Ήμουν μεθυσμένος, και δεν κάθισα να σκεφτώ λογικά.

Ούτε ξέρω πόσα χιλιόμετρα βάδισα. Ξέρω, όμως, ότι οι πατούσες μου αιμορραγούσαν όταν άρχισα ν'ακούω θορύβους γύρω μου. Όχι τα απόμακρα γρυλίσματα ζώων, ή το θρόισμα των φύλλων από τον νυχτερινό άνεμο· φωνές των *ιθαγενών*. Κραυγές και αλαλαγμούς.

Για μια στιγμή, πανικοβλήθηκα. *Σκατά,* σκέφτηκα. *Θα πεθάνω κι εγώ εδώ.*

Και μετά: *Ίσως αυτό να είναι το σωστό.*

Είδα μαύρες φιγούρες μέσα στο σκοτάδι. Ένα βέλος καρφώθηκε στον κορμό δίπλα απ'το κεφάλι μου.

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης είναι ισχυρό, ακόμα κι όταν νομίζεις ότι θέλεις ν'αυτοκτονήσεις: Άρχισα να τρέχω, προσπαθώντας ν'αποφύγω τους κυνηγούς μου.

Από κάπου, μπορούσα ν'ακούσω έναν αυλό να παίζει, διαπεραστικά και σχίζοντας σαν ξυράφι τα σκοτάδια της ζούγκλας.

Κάτι μπλέχτηκε γύρω απ'το πόδι μου, και έπεσα. Καθώς έκανα να σηκωθώ, είδα έναν άντρα από πάνω μου. Γαλανόδερμο και μικρόσωμο, στο λιγοστό φως του φεγγαριού που περνούσε ανάμεσα απ'τις πυκνές φυλλωσιές. Τα μάτια του γυάλιζαν.

Ένας φακός άναψε, από άλλη μεριά.

Ενεργειακό φως έπεσε πάνω μου, τυφλώνοντάς με. Κι ο άντρας που κρατούσε τον φακό ήρθε από δίπλα, τυλιγμένος στο σκοτάδι. Στο άλλο του χέρι μπορούσα να διακρίνω ένα πιστόλι.

«Ο λοχαγός,» είπε, στη Γλώσσα των Αλβέριων· και γέλασε. «Δε νομίζω ότι τώρα είν'εδώ για να με συλλάβει!»

Ο αποστάτης. Ήταν ο αποστάτης.

Κάποιος είπε κάτι, πολύ γρήγορα για να μπορέσω να το καταλάβω. Μιλούσε κι αυτός στη Γλώσσα της Αλβέρια, αλλά σε μια από τις πάμπολλες διαλέκτους της.

Μετά, αισθάνθηκα ένα χτύπημα στο κεφάλι. Από πίσω.

Κι έχασα τις αισθήσεις μου.

Μέρος 2^{ο}: Ο Θιασάρχης

.1.

Στα βάθη της ζούγκλας, ένας αυλός αρχίζει να παίζει.

Και μετά, άλλος ένας.

Κι άλλος ένας.

Κι άλλος ένας.

Και κάποια τύμπανα χτυπούν ρυθμικά.

Και ο σαμάνος λέει στους συγκεντρωμένους ανθρώπους της φυλής του: «Οι θεοί το θέλησαν οι Παλαιοί Τόποι να ξαναγίνουν δικοί μας· και τώρα θα ξαναγίνουν *δικοί μας!»*

Αλαλαγμοί και φωνές.

Γαλανόδερμες φιγούρες χορεύουν γύρω από φωτιές. Χορεύουν και τραγουδούν, ενώ, συγχρόνως, ακονίζουν τα δόρατά τους και φτιάχνουν βέλη και χορδές για τα τόξα τους.

.2.

Ο θίασος ήρθε, τελικά, από το Σύμπλεγμα, το οποίο θεωρείτο ως μία από τις «ενδιάμεσες» διαστάσεις, δηλαδή αυτές όπου κανείς άνθρωπος δεν κατοικούσε αλλά χρησιμοποιούνταν σαν δρόμοι για να φτάσει κάποιος σε πολλές άλλες διαστάσεις.

Το σκάφος του θιάσου, για να μπορεί να διασχίσει το Σύμπλεγμα, ήταν, ασφαλώς, υποβρύχιο και μεταβαλλόμενο. Οι λουόμενοι στην παραλία του θέρετρου «*Το Ράθυμο Χέλι*» το είδαν να μπαίνει στον κόλπο και να πλησιάζει. Το μέταλλό του ήταν βαμμένο κόκκινο, και στην πλώρη του ήταν ζωγραφισμένα δύο μεγάλα μάτια κι ένα πελώριο στόμα με δόντια. Πάνω απ’τα μάτια ξεπρόβαλλαν δύο στριφτά κέρατα, τα οποία δεν ήταν ούτε ζωγραφισμένα ούτε από μέταλλο, αλλά από κάποιου είδους σκληρό κόκαλο· κι αναμφίβολα,

δεν είχαν καμία ουσιαστική χρησιμότητα περά από το να προκαλούν εντυπωσιασμό.

Οι φύλακες του θέρετρου δέχτηκαν ένα μήνυμα από τον τηλεπικοινωνιακό τους πομπό, ότι ο Θίασος των Θαυμαστών Θηρίων ζητούσε άδεια να βγει στην παραλία. Όχι να αράξει στο λιμάνι: *να βγει στην παραλία.*

Η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι αποφάσισε να ικανοποιήσει το αίτημα. Είπε, όμως, στους πολεμιστές της να είναι ακροβολισμένοι και προσεχτικοί, γιατί η Επανάσταση είχε, φυσικά, απλωμένα παντού τα πλοκάμια της.

Υπάλληλοι του *Ράθυμου Χελιού* πήγαν γρήγορα στην παραλία και ζήτησαν από τους λουόμενους που βρίσκονταν σε μια μεριά της να φύγουν. Όταν αυτό έγινε (ύστερα από κάμποσα παράπονα και ερωτήσεις τύπου «Γιατί δίνουμε εδώ τα λεφτά μας; Για να μας διώχνετε έτσι;»), οι φρουροί έδωσαν σήμα στο σκάφος του θιάσου να έρθει. Το σκάφος πλησίασε την παραλία, και άλλαξε μορφή. Από υποβρύχιο μετατράπηκα σε κάτι που έμοιαζε με χταπόδι το οποίο μπορούσε να βαδίσει στην ξηρά. Έτσι βγήκε στην αμμουδιά, και από το πλάι του μια πόρτα άνοιξε κι ένας πορφυρόδερμος άντρας ξεπρόβαλε. Ήταν ντυμένος με φανταχτερά χρώματα, μεγάλους γιακάδες, και μπότες ψηλές ώς τον μηρό. Στο κεφάλι φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο. Στο πρόσωπό του φύτρωνε ένα μαύρο, φουντωτό μουστάκι. Μπροστά από τα μάτια του ήταν ένα ζευγάρι στρογγυλά γυαλιά με αργυρό σκελετό.

Η Ελίζα και ο Σαλέρμιος πλησίασαν για να τον χαιρετήσουν, με τη συνοδεία μερικών φρουρών και υπαλλήλων του θέρετρου.

«Καλωσορίσατε στο *Ράθυμο Χέλι*!» είπε ο Διευθυντής, χαμογελώντας και δίνοντας το χέρι του στον άντρα. «Ονομάζομαι Σαλέρμιος Εκάρεντος, και είμαι ο Διευθυντής του θέρετρου.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο πορφυρόδερμος άντρας. «Έχω ακούσει για εσάς, κύριε Εκάρεντε. Είμαι ο Αβέρναλ ο Ομιλητής των Θηρίων, και μαζί μου μπορείτε να συζητήσετε τα πάντα. Αλλά με *κανέναν* άλλο! Οι άλλοι μιλούν μόνο με τα θηρία· εγώ μιλώ *εκ μέρους* των θηρίων!» Χαμογέλασε πλατιά.

Ο Σαλέρμιος γέλασε. «Εντάξει,» είπε. «Θα τα βολέψουμε.»

«Ο Θιασάρχης δε θα βγει να μας χαιρετήσει;» ρώτησε η Ελίζα.

«Ο Θιασάρχης ποτέ δεν δείχνει το πρόσωπό του!» τόνισε ο Αβέρναλ. «Νομίζω πως το μήνυμα που στείλαμε στο θέρετρό σας το ξεκαθαρίζει αυτό, όπως και όλα τα μηνύματα που στέλνουμε σε άλλα θέρετρα και πόλεις. –Κι εσείς, αν δε λαθεύω, πρέπει να είστε η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι, σωστά;»

«Μας γνωρίζετε καλύτερα απ'ό,τι γνωρίζουμε εμείς εσάς,» σχολίασε η Ελίζα.

«Γοητευμένος,» είπε ο Αβέρναλ, κάνοντάς της μια μικρή υπόκλιση.

Μας δουλεύει; σκέφτηκε ο Σαλέρμιος. *Μπορεί κάποιος να είναι* γοητευμένος *από την Ελίζα Ατμάρι;*

Η Ελίζα σκέφτηκε: *Αυτός ο γελοίος προσπαθεί να πάει την κουβέντα αλλού, και νομίζει ότι με τα κομπλιμέντα θα τα καταφέρει!* «Είχα την εντύπωση,» είπε, «ότι ο Θιασάρχης σας έκρυβε το πρόσωπό του μόνο από το κοινό, όχι κι από τους ιθύνοντες ενός θέρετρου.»

«Ο Θιασάρχης κρύβει το πρόσωπό του από τους πάντες. Είναι μέρος του μυστηρίου που θέλει να δημιουργεί.»

Δε μου αρέσει αυτό, σκέφτηκε η Ελίζα. Ίσως να υπήρχε και κάποιος άλλος λόγος που έκρυβε το πρόσωπό του. Κάποιος *πραγματικός* λόγος. Μπορεί να ήταν καταζητούμενος. Γνωστός αποστάτης, ίσως;

Ο Σαλέρμιος ρώτησε: «Θα θέλατε να ετοιμαστούν διαμερίσματα για τον θίασο;»

«Δεν χρειάζεται,» απάντησε ο Αβέρναλ. «Έχουμε τη *Μάνα των Θηρίων*!» Και, με μια πομπώδη κίνηση του χεριού του, έδειξε το σκάφος τους.

«Θα μένετε εκεί, λοιπόν, όσο θα βρίσκεστε στο θέρετρο;»

«Μάλιστα, αγαπητέ μου κύριε Διευθυντή.»

«Εντάξει,» ένευσε ο Σαλέρμιος. «Πότε θ'αρχίσουν οι παραστάσεις;»

«Από σήμερα το βράδυ και για πέντε ημέρες, όπως υποσχεθήκαμε.»

.3.

Μπήκε στο δωμάτιο και έκλεισε πίσω της. «Ήρθαν,» είπε.

Εκείνος καθόταν σε μια φουσκωτή, λευκή πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο, μ'ένα αναψυκτικό στο χέρι. «Ναι,» της αποκρίθηκε, «μπορώ να τους δω από εδώ. Είναι μέσα σ'αυτό το μεταλλικό χταπόδι, έτσι;»

«Ακριβώς.» Τον πλησίασε.

«Εντάξει. Θα επικοινωνήσω με τους άλλους, και θα τους πω να είναι κι αυτοί έτοιμοι. Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε το σύνθημα.» Ήπιε μια αργή γουλιά από το αναψυκτικό του.

Η Αλριάδα'μορ αναστέναξε. Η όψη της έλεγε πως ήταν ανήσυχη, και αβέβαιη, σχετικά μ'όλη τούτη την ιστορία. «Ναι,» μουρμούρισε.

.4.

Ο Σαλέρμιος ήταν καθισμένος σ'έναν σοφά πλάι στην πισίνα των διαμερισμάτων του, και η Σισίβα τον καβαλούσε, ανεβοκατεβαίνοντας ρυθμικά επάνω του και κάνοντας τα στήθη της να λικνίζονται και να τρίβονται στο πρόσωπό του. «Μαύρο Θηρίο!» έλεγε, μιλώντας στη Γλώσσα της Αλβέρια, όπως πάντα όταν έκανε έρωτα. «*Μαύρο Θηρίο μου!…*» Και βρισκόταν στα πρόθυρα του οργασμού, όταν βήματα ακούστηκαν επάνω στο πάτωμα του μεγάλου δωματίου.

Βήματα από τακούνι μπότας.

Ο Σαλέρμιος και η Σισίβα στράφηκαν, για να δουν την Καρολίνα να πλησιάζει, χαμογελώντας και ντυμένη με τη στρατιωτική στολή της λοχαγού.

«Διακόπτω;» τους ρώτησε, υψώνοντας ένα φρύδι.

Η Σισίβα αναστέναξε παραπονιάρικα. «Γιατί δεν κλειδώνεις την πόρτα, Μαύρο Θηρίο;»

«Τα διαμερίσματά μου είναι ανοιχτά για όλες τις όμορφες υπάρξεις του θέρετρου,» αποκρίθηκε ο Σαλέρμιος.

«Να επιστρέψω αργότερα, λοιπόν;» είπε η Καρολίνα, εξακολουθώντας να έχει ένα λεπτό χαμόγελο στα χείλη.

«Δε χρειάζεται.» Ο Σαλέρμιος σηκώθηκε απ'τον σοφά, σηκώνοντας και τη Σισίβα μαζί του –και πετώντας την μέσα στην πισίνα.

Εκείνη ούρλιαξε, ξαφνιασμένη.

Η Καρολίνα γέλασε.

Η Σισίβα έβγαλε το κεφάλι της στην επιφάνεια, φτύνοντας νερό. Η πισίνα είχε αφρίσει γύρω της και είχε πάρει διάφορα χρώματα. Η Σισίβα γρύλισε μερικές βρισιές στη διάλεκτο της φυλής της.

Ο Σαλέρμιος άνοιξε, χαμογελώντας, τα χέρια του και είπε, ατενίζοντας την Καρολίνα: «Ακόμα ντυμένη τόσο επίσημα;» Ο καυλός του ήταν ορθωμένος σαν μαύρο, γυαλιστερό κέρατο εμπρός του, με μπλε κεφαλή.

Η Καρολίνα, συνεχίζοντας να γελά νευρικά, άρχισε γρήγορα να γδύνεται, ενώ η Σισίβα, ακόμα μέσα στο νερό, τους αγριοκοίταζε και τους δύο. Οι μπότες της λοχαγού έφυγαν, μετά οι λεπτές κάλτσες της, μετά η ζώνη της, το πάνω μέρος και το κάτω μέρος της στολής της. Έβγαλε τον στηθόδεσμό της, με μια απότομη κίνηση, και πλησίασε τόσο βιαστικά τον Σαλέρμιο που παραλίγο να μπερδευτεί στα πεταμένα ρούχα της και να πέσει. Συνέχιζε να γελά, μη μπορώντας να σταματήσει τον εαυτό της.

Ο Σαλέρμιος την άρπαξε από τη μέση και με τα δύο χέρια, και, καθώς εκείνη έκανε να τον φιλήσει, της είπε: «Μπάνιο πρώτα!» –και την πέταξε μες στην πισίνα.

Η Καρολίνα έβγαλε το κεφάλι της στην επιφάνεια, φτύνοντας νερό, ενώ το γέλιο του Σαλέρμιου αντηχούσε στο δωμάτιο.

Η γαλανόδερμη Αλβέρια και η Παντοκρατορική λοχαγός αλληλοκοιτάχτηκαν για μερικές στιγμές. Βγήκαν απ'την πισίνα, η μία απ'τη μια μεριά κι η άλλη απ'την άλλη, και όρμησαν στον Σαλέρμιο. Εκείνος, γελώντας, προσπάθησε να τις απωθήσει· και, καθότι η Σισίβα δεν ήταν εκπαιδευμένη στον πόλεμο, εύκολα κατάφερε να την πετάξει πάλι στο νερό· η Καρολίνα, όμως, *ήταν* εκπαιδευμένη και με το παραπάνω στον Στρατό της

Παντοκράτειρας, και, βάζοντάς του τρικλοποδιά, τον έριξε μπρούμυτα πλάι στην πισίνα και τον καβάλησε, αρπάζοντάς τα μαλλιά του. «Καθίκι της Μάνας του Σκοτοδαίμονος…!» γρύλισε, μειδιώντας άγρια.

«Εντάξει,» είπε εκείνος, «παραδίνομαι!»

Η Σισίβα, όμως, είχε μόλις ξεπροβάλει απ' την άκρη της πισίνας, κι αρπάζοντας γερά το δεξί του πόδι, έμπηξε τα δόντια της στην πατούσα του.

Ο Σαλέρμιος ούρλιαξε.

Και τότε ήταν που ο επικοινωνιακός δίαυλος στο γραφείο του κουδούνισε.

.5.

«Ποιος είναι;»

«*Η Ελίζα Ατμάρι είμαι, Σαλέρμιε. Μου είπαν ότι η λοχαγός μου είναι εκεί.*»

«Εδώ είναι.»

«*Πες της να έρθει να της μιλήσω. Τώρα.*»

«Στα διαμερίσματά σου;»

«*Στον δίαυλο, πρώτα.*»

Ο Σαλέρμιος έφυγε απ' το γραφείο, κουτσαίνοντας απ' τη δεξιά μεριά, και η Καρολίνα ήρθε, έχοντας φορέσει πρόχειρα το πάνω μέρος της στολής της, χωρίς να το κουμπώσει.

«Μάλιστα, κυρία Διοικήτρια.»

«*Τι κάνεις εκεί, Λοχαγέ;*»

«Είχα περάσει να πω ένα γεια, κυρία Διοικήτρια.»

«*Ελπίζω να έχεις τελειώσει με το 'γεια' σου, γιατί έχεις πιο σημαντικές δουλειές.*»

«Τι δουλειές, κυρία Διοικήτρια;»

«*Έλα στο γραφείο μου και θα σου εξηγήσω. Τώρα. Μην αργήσεις.*»

«Δε θ' αργήσω, κυρία Διοικήτρια.»

.6.

Η Καρολίνα χαιρέτισε στρατιωτικά, κι αφού η Ελίζα τής έκανε νόημα να καθίσει, πήρε θέση στην καρέκλα μπροστά από το γραφείο της διοικήτριας.

«Νόμιζα ότι είχες πάει να πεις ένα γεια…»

«Ασφαλώς, κυρία Διοικήτρια.»

«Γιατί, τότε, τα μαλλιά σου είναι βρεγμένα;»

«Εεε…» Η Καρολίνα άγγιξε τα σγουρά, μαύρα μαλλιά της. «Γλίστρησα κι έπεσα στην πισίνα.»

«Η στολή σου, πάντως, δε φαίνεται να βράχηκε.»

«Εμ, θέλω να πω, κυρία Διοικήτρια, δεν έπεσα *τελείως* μέσα.»

«Ελπίζω, τουλάχιστον, να μη χτύπησες.»

«Όχι, είμαι εντάξει.»

«Ευχάριστο αυτό, γιατί θέλω να κάνεις μια έρευνα για μένα.» Η Ελίζα άναψε ένα τσιγάρο, παρατηρώντας την.

«Τι έρευνα, κυρία Διοικήτρια;»

«Μπορώ να σε εμπιστευτώ, Λοχαγέ;»

«Ασφαλώς, κυρία Διοικήτρια.»

«Το αρχείο σου ήταν άψογο,» είπε η Ελίζα· «γι’αυτό κιόλας, όταν ο Λοχαγός Νίρβελ Τάρλακ εξαφανίστηκε, πήρες τη θέση του.»

«Ελπίζω να μη σας έχω απογοητεύσει με κανέναν τρόπο, κυρία Διοικήτρια…» Η φωνή της ήταν λιγάκι αδύναμη.

«Μέχρι στιγμής, όχι. Αν και έχω την υποψία ότι τα μυαλά σου έχουν αρχίσει να παίρνουν αέρα, ύστερα από την αναβάθμισή σου.»

Η Καρολίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, κυρία Διοικήτρια. Προσπαθώ να είμαι καλύτερη από πριν–»

«Σιωπή!» τη διέκοψε η Ελίζα. «Όποια γυναίκα συναναστρέφεται πολύ τον κύριο Διευθυντή αρχίζει να κερδίζει, μέρα με τη μέρα, τις… αμφιβολίες μου.»

Η Καρολίνα δε μίλησε· φάνηκε να γίνεται λιγάκι χλομή.

«Ωστόσο,» πρόσθεσε η Ελίζα, «δεν έχω πραγματικό λόγο να πιστεύω ότι δεν μπορείς να φέρεις σε πέρας την αποστολή που έχω κατά νου.»

«Θα… θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, κυρία Διοικήτρια.»

«Θα το δούμε αυτό,» είπε η Ελίζα. Κι ανοίγοντας έναν φάκελο, γύρισε μια σελίδα. «Το αρχείο σου γράφει ότι, παλιότερα, είχες κάνει κάποιες κατασκοπευτικές δουλειές…»

«Ανιχνευτικού χαρακτήρα, κυρία Διοικήτρια. Δεν είμαι κατάσκοπος.»

«Ναι,» έκανε σκεπτικά η Ελίζα, «το καταλαβαίνω…» Και, παίρνοντας το βλέμμα της απ'τον φάκελο, τη ρώτησε: «Μπορείς να μπεις κάπου χωρίς να σε δουν; Να πάρεις και καμια φωτογραφία, ίσως; Θέλω να βεβαιωθώ για κάτι.»

Η Καρολίνα φάνηκε διστακτική, αλλά αποκρίθηκε: «Θα το κάνω, κυρία Διοικήτρια. Τι ακριβώς θέλετε;»

.7.

Κατέβηκε στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο του θέρετρου: έναν χώρο γεμάτο οθόνες, κονσόλες, και δίαυλους, αλλά, συγχρόνως, όμορφα διακοσμημένο με πίνακες, βάζα, ταπετσαρίες, και λαξευτές λάμπες. Η αίθουσα αυτή δεν ήταν για τους φρουρούς· ήταν για τους πελάτες του θέρετρου: κι επομένως, όφειλε να είναι περιποιημένη.

Κοιτάζοντας τριγύρω, εντόπισε τη μάγισσα με το κατάλευκο δέρμα και τα πορφυρά μαλλιά, η οποία μιλούσε σ'έναν μεσήλικα που πρέπει να ήταν κάποιος ένοικος. Φαινόταν να του δίνει οδηγίες σχετικά με κάτι.

Η λοχαγός πλησίασε. «Αλριάδα,» είπε.

«Καρολίνα.»

«Σας διακόπτω;»

«Όχι,» είπε ο άντρας, ευγενικά. «Είχαμε μόλις τελειώσει.»

Η Αλριάδα'μορ χαμογέλασε κι ένευσε προς το μέρος του. «Αν χρειαστείτε κάτι άλλο, μπορείτε πάντα να με ρωτήσετε.»

«Σ’ευχαριστώ.» Ο άντρας απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να καθίσει στην πολυθρόνα μπροστά σε μια κονσόλα.

Η μάγισσα στράφηκε στην Καρολίνα. «Τι συμβαίνει;»

«Χρειάζομαι τα ξόρκια σου.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου. Περισσότερες λεπτομέρειες;»

«Μπορείς να ανιχνεύσεις συστήματα εντοπισμού και παρακολούθησης;»

«Συνήθως.» Η Αλριάδα’μορ συνοφρυώθηκε. «Περί τίνος πρόκειται;»

«Έχω αναλάβει μια αποστολή για τη διοικήτρια, και η διοικήτρια είπε ότι, μάλλον, θα σε χρειαστώ. Πράγμα με το οποίο συμφωνώ.»

«Ευτυχώς που συμφωνείς.»

Η Καρολίνα την αγριοκοίταξε.

Η Αλριάδα χαμογέλασε. «Αστειευόμουν απλώς. Πάμε να μου πεις τι ακριβώς θέλεις.»

.8.

Ήταν απόγευμα όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός στον καρπό του δονήθηκε. Σήκωσε το χέρι του και είδε ότι επάνω στον πομπό ήταν αναμμένο το φωτάκι που τον προειδοποιούσε πως τον καλούσε η σύνδεσμός του.

Απομακρύνθηκε γρήγορα από τους άλλους, πηγαίνοντας στην καμπίνα του.

Ανοίγοντας τον πομπό, είπε: «Ναι;»

«*Μπορείς να μιλήσεις ελεύθερα;*»

«Ναι.»

«*Θα έχεις, σύντομα, κάποια προβλήματα.*»

«Τι προβλήματα;»

«*Η διοικήτρια έχει προστάξει την Καρολίνα να δει και, ει δυνατόν, να φωτογραφήσει το πρόσωπο του Θιασάρχη.*»

«Σκοπεύει να μπει στο *σκάφος*, δηλαδή;»

«*Ναι.*»

«Σήμερα;»
«Όταν θα βγείτε για τη βραδινή παράσταση. Το δικό σου σχέδιο θα μπει σε εφαρμογή απόψε;»
«Δεν το νομίζω. Μάλλον αύριο. Κι αυτό σημαίνει πως πρέπει να την καθυστερήσεις μία ημέρα.»
«Αδύνατον. Θα έρθει. Απόψε.»
«Θα πρέπει, τότε, να προετοιμαστούμε γι'αυτήν.»

.9.

Όταν ο ήλιος έδυσε και το φεγγάρι βρισκόταν στον ουρανό, ψηλοί δαυλοί ήταν ήδη αναμμένοι γύρω απ'τη *Μάνα των Θηρίων*, καρφωμένοι στην αμμουδιά.

Αρκετοί ένοικοι του θέρετρου είχαν συγκεντρωθεί στην παραλία και κοίταζαν το σταθμευμένο χταποδοειδές όχημα. Μερικοί ήταν ντυμένοι με ελαφριά ρούχα ή ακόμα και με μαγιό, έχοντας μόλις βγει από τη θάλασσα· αλλά οι περισσότεροι φορούσαν πιο βαριές ενδυμασίες, καθώς οι νύχτες της Αλβέρια, παρότι γλυκές, δεν ήταν τόσο ζεστές όσο οι συνηθισμένες ημέρες της. Στα χέρια των ενοίκων υπήρχαν ποτά και πρόχειρα φαγητά, κι όλοι μιλούσαν αναμεταξύ τους και γελούσαν, περιμένοντας να δουν τι θα έβγαινε από τη *Μάνα των Θηρίων*.

Κάποιοι άλλοι δεν είχαν κατεβεί στην παραλία, αλλά κοίταζαν από τους εξώστες των ψηλών οικοδομημάτων του θέρετρου. Ορισμένοι ανάμεσά τους, μάλιστα, κρατούσαν κιάλια ή μικρά τηλεσκόπια.

Η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι στεκόταν σ'ένα μπαλκόνι των διαμερισμάτων της, στον Στρατώνα, και είχε τα χέρια της ακουμπισμένα στην κουπαστή. Από το λαιμό της κρεμόταν ένα ζευγάρι κιάλια.

Ο Σαλέρμιος Εκάρεντος ήταν σ'έναν εξώστη του προσωπικού του οικήματος, έχοντας κοντά του τη Σισίβα, την Εκατερίνη'νιρ, τη Ζαφειρία (που ήταν μαυρόδερμη όπως εκείνος, και γραμματέας του), και την Αράρο (που ήταν γηγενής της Αλβέρια, όπως η Σισίβα, αλλά

όχι από τους γαλανόδερμους της διάστασης· το δέρμα της ήταν λευκό-ροζ, και τα μαλλιά της μακριά, μαύρα, και γεμάτα μικρά, μικρά μπιχλιμπίδια: από κοκαλάκια πτηνών και σαυροειδών μέχρι ασημικά και αντίγραφα αρχαίων νομισμάτων τρύπια στο κέντρο).

Η Καρολίνα και η Αλριάδα'μορ βρίσκονταν μέσα σ'ένα μικρό υποβρύχιο που ίσα που τις χωρούσε, και το οποίο ήταν κάτω απ'την επιφάνεια του Κόλπου του Χελιού, μερικές δεκάδες μέτρα νότια της *Μάνας των Θηρίων*.

Άπαντες περίμεναν τον θίασο.

Και τελικά, μια φωνή βγήκε από τη *Μάνα των Θηρίων,* μεγεθυσμένη από κάποιο μεγάφωνο:

«ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ! ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ, ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ, ΠΟΥ ΔΙΑΚΡΙΝΩ ΠΩΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΜΕ ΤΟΣΗ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΤΕ… ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ! ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ! ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ! ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ! ΑΠΟΨΕ, Ο ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΞΕΚΙΝΑ **ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ!**»

Μια διπλή θύρα άνοιξε στη μπροστινή μεριά του χταποδοειδούς σκάφους, κι ένα μεγάλο ζώο πετάχτηκε από μέσα, τρέχοντας καταπάνω στο συγκεντρωμένο πλήθος στην παραλία. Το σώμα του ήταν χοντρό και τα πόδια του κοντά, και άγριες τρίχες το σκέπαζαν. Η μουσούδα του θύμιζε μουσούδα λύκου, αλλά μεγάλοι χαυλιόδοντες ξεπρόβαλλαν από το στόμα της.

Ο κόσμος πανικοβλήθηκε, βλέποντας το θηρίο να ορμά προς το μέρος του. Ουρλιαχτά ακούστηκαν, και κάμποσοι φάνηκαν να απομακρύνονται τρέχοντας. Ορισμένοι σκόνταψαν και σωριάστηκαν στην άμμο, χύνοντας τα ποτά τους.

Οι ακροβολιστές της Διοικήτριας Ατμάρι ήταν έτοιμοι να ρίξουν στο θηρίο, όταν ένα διαπεραστικό σύριγμα αντήχησε, και το ζώο επέστρεψε στη *Μάνα των Θηρίων,* για να καθίσει στα πόδια μιας γυναίκας που είχε μόλις βγει από εκεί.

Ήταν ερυθρόδερμη με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά, και φορούσε μελανά, δερμάτινα ρούχα: έναν σφιχτό στηθόδεσμο, μια στενή περισκελίδα, μπότες που έφταναν ώς το γόνατο, και γάντια

που έφταναν ώς τον αγκώνα. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα μακρύ, τυλιγμένο μαστίγιο. Το αριστερό της χέρι χάιδεψε τις άγριες τρίχες του θηρίου που είχε καθίσει, σαν ήρεμο γατάκι, στα πόδια της.

«ΘΑΥΜΑΣΤΕ,» αντήχησε η φωνή απ'το μεγάφωνο, «ΤΗΝ ΑΦΕΝΤΡΑ ΤΩΝ ΛΥΚΟΧΟΙΡΩΝ!»

Η γυναίκα ξετύλιξε το μαστίγιό της, με μια απότομη κίνηση του δεξιού της χεριού, και το χτύπησε στον αέρα, κάνοντας ένα δυνατό *ΣΚΡΑΚ!* ν'ακουστεί. Κι αμέσως, ακόμα δύο θηρία βγήκαν απ'τη *Μάνα των Θηρίων*: δύο θηρία παρόμοια με το προηγούμενο. Δύο λυκόχοιροι.

Η Αφέντρα προχώρησε προς το πλήθος, με τα άγρια –αλλά, όπως φαινόταν, εξημερωμένα– ζώα γύρω της. Ο κόσμος παραμέρισε από το διάβα της, δημιουργώντας ένα μονοπάτι γι'αυτήν.

«Η ΑΦΕΝΤΡΑ ΖΗΤΑ ΝΑ ΞΕΝΑΓΗΣΕΤΕ ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΘΕΡΕΤΡΟ ΣΑΣ! ΠΟΙΟΣ ΤΟΛΜΑ; ΠΟΙΟΣ ΤΟΛΜΑ; ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΩΡΑ, ΙΣΩΣ! Ή ΙΣΩΣ ΟΧΙ. ΕΚΕΙΝΗ ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙ! ΠΟΙΟΣ ΤΟΛΜΑ; *ΠΟΙΟΣ ΤΟΛΜΑ;*»

Ορισμένοι τόλμησαν.

Παραπάνω απ'όσοι νόμιζε η Ελίζα ότι θα τολμούσαν.

.10.

Μετά από την Αφέντρα των Λυκόχοιρων, έκανε την εμφάνισή του ο Άρχοντας των Ερπετών. Ένας πανύψηλος, πορφυρόδερμος άντρας, λιγνός σαν δέντρο, με μακριά, σκούρα μπλε μαλλιά που έφταναν ώς τα γόνατά του. Φίδια και άλλα ερπετά ήταν τυλιγμένα σ'ολόκληρο το σώμα του, από τους ώμους και τους βραχίονές του μέχρι τις κνήμες και τους αστραγάλους του. Και περισσότερα ερπετοειδή έρχονταν πίσω του, σαν ποτάμι. Έπιασε ένα φίδι και το κατάπιε, χωρίς να το μασήσει, ενώ φωνές θαυμασμού και φρίκης αντηχούσαν από το πλήθος. Μετά, άφησε όποιον ήθελε ν'αγγίξει τα ερπετά του ή να τα βάλει επάνω του. Ορισμένοι (παρατήρησε έκπληκτη η Ελίζα) τα έβαλαν.

Η Αφέντρα των Λυκόχοιρων ακόμα τριγύριζε μέσα στο θέρετρο. Και κάποιοι είχαν κλειδαμπαρωθεί στα δωμάτιά τους.

Στη συνέχεια, βγήκε ο Αυλητής των Γατίδων. Ήταν ένας χοντρός άντρας με κόκκινο δέρμα και καστανά μαλλιά, ο οποίος έπαιζε έναν μεγάλο αυλό, και τα Φεηνάρκια αιλουροειδή που ονομάζονταν γατίδες χόρευαν γύρω του, κάνοντας ένα σωρό εξωφρενικά νούμερα. Έμοιαζαν με κανονικές γάτες άλλων διαστάσεων, αφού ήταν περίπου στο ίδιο μέγεθος, αλλά είχαν και κάμποσες διαφορές, η εντονότερη από τις οποίες ήταν τα στενά, παρατηρητικά, κατακόκκινα μάτια τους. Το τρίχωμά τους ήταν σκούρο καφέ.

«Μπορούν να σκοτώσουν οποιοδήποτε θηρίο!» φώναξε ο Αυλητής. «Παρότι μικρές, μπορούν να σκοτώσουν οποιοδήποτε θηρίο!»

Και τότε, δύο άντρες έβγαλαν κάτι μεγάλο από τη *Μάνα των Θηρίων*, τσουλώντας το επάνω σε τροχούς. Ήταν σκεπασμένο με μαύρο ύφασμα, αλλά από μέσα έρχονταν άγριες κραυγές. Όταν το ύφασμα τραβήχτηκε, ένα κελί αποκαλύφτηκε και, στο εσωτερικό του, ένα χοντρό πιθηκοειδές με κέρατα στο κεφάλι και πελώρια χέρια.

«Δείτε τώρα,» φώναξε ο Αυλητής, «τι θα πάθει αυτός ο δύστυχος γρυλαίος!» Κι έπαιξε ένα έντονο τραγούδι με τον αυλό του, το οποίο ήταν διαπεραστικό και έμοιαζε… πολεμικό.

Πέντε γατίδες όρμησαν μέσα στο κελί, περνώντας ανάμεσα από τα κάγκελα, κι άρχισαν να παλεύουν με το κερασφόρο πιθηκοειδές. Καμια τους δεν πέθανε, και μετά από λίγο, ο γρυλαίος ήταν νεκρός και οι γατίδες έτρωγαν τις σάρκες του, με τα κατακόκκινα μάτια τους να γυαλίζουν δαιμονικά. Το καφετί τρίχωμά τους είχε ποτιστεί από το αίμα.

Το πλήθος φώναζε και σφύριζε.

Ύστερα από τον Αυλητή, βγήκε από τη *Μάνα των Θηρίων* ο Θηριοδαμαστής του Μεγαθήριου. Ένας μυώδεις, κοκκινόδερμος, μελαχρινός άντρας, ντυμένος με μαύρο χιτώνα και αργυρό κράνος. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε, ανέμελα, ένα λουρί, το οποίο τελείωνε στο κολάρο ενός θηρίου που τον ακολουθούσε. Το θηρίο ήταν δύο φορές ψηλότερο από αυτόν και τουλάχιστον τρεις φορές

πλατύτερο (και είχε βγει από το χταποδοειδές σκάφος σκυφτό και μαζεμένο). Το δέρμα του ήταν πράσινο, με άγριες, αραιές τρίχες· το κεφάλι του, μακρόστενο, μ'ένα επίμηκες κέρατο στην κορυφή του, το οποίο λύγιζε προς την πλάτη του. Διέθετε μονάχα ένα μάτι, και τα σαγόνια του ήταν μεγάλα και γεμάτα αιχμηρά δόντια. Είχε δύο χοντρά πόδια, τα οποία δεν είχαν και μεγάλη διάφορα από τα χοντρά χέρια του· αν ήθελε, μπορούσε άνετα να βαδίσει στα τέσσερα. Οι μύες του ήταν τεράστιοι, σαν βράχοι. Ανάμεσα στα σκέλια του κρεμόταν ένα παχύ, μακρύ πέος, αλλά όρχεις δεν είχε· το είχαν προ πολλού ευνουχίσει.

Ο Θηριοδαμαστής προχώρησε μέσα στο πλήθος, κρατώντας το λουρί στο αριστερό του χέρι και ένα μακρύ ραβδί στο δεξί. Προέτρεψε τους ενοίκους του θέρετρου ν'αγγίξουν το Μεγαθήριο, καθώς και ν'ανταλλάξουν χειραψίες μαζί του. Τα χέρια τους έμοιαζαν μικροσκοπικά και εύθραυστα μπροστά στα δικά του.

Ο Θηριοδαμαστής ζήτησε να του φέρουν ένα σάντουιτς, και μετά ρώτησε ποιος τολμούσε να ταΐσει το Μεγαθήριο. Ποιος! Ποιος! *Ποιος!* Μια γαλανόδερμη γυναίκα προθυμοποιήθηκε, και το Μεγαθήριο έφαγε το σάντουιτς από το χέρι της, ενώ εκείνη γελούσε νευρικά.

Τελειώνοντας το φαγητό του, το Μεγαθήριο έβγαλε μια μακριά, πλατιά γλώσσα και της έγλειψε το πρόσωπο.

.11.

Η Αλριάδα'μορ κοίταζε από το περισκόπιο του μικρού υποβρυχίου. «Εντάξει,» είπε, «δε νομίζω να βγει τίποτ'άλλο από κει μέσα.»

Η Καρολίνα κοίταζε επίσης από το περισκόπιο. Αναστέναξε. «Ναι,» συμφώνησε. «Ναι, μάλλον.»

«Είσαι έτοιμη να ξεκινήσεις;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ναι.»

Η Αλριάδα στράφηκε να την ατενίσει. «Είσαι αγχωμένη,» παρατήρησε.

«Είμαι. Λιγάκι. Ποιος ξέρει τι μπορεί να υπάρχει εκεί μέσα;»

«Θες να πούμε στη διοικήτρια ότι θεώρησες την αποστολή πολύ επικίνδυνη, και να το αφήσ–»

«Φυσικά και όχι! Έλεγξες τα πάντα;»

Η Αλριάδα κατένευσε. Το υποβρύχιο είχε ειδικούς αισθητήρες που έκαναν την εμβέλεια των ξορκιών της να πολλαπλασιάζεται, ώστε να μπορεί άνετα να φτάσει στη *Μάνα των Θηρίων.*

«Δεν έχουν τηλεοπτικούς πομπούς;» είπε η Καρολίνα.

«Όχι.»

«Ούτε αισθητήρες;»

«Όχι.»

«Κανέναν αισθητήρα; Τίποτα;»

«Σου είπα, Καρολίνα: τίποτα. Είσαι σίγουρη πως δε θες να εγκαταλείψεις την αποστολή; Ίσως να–»

«Όχι, θα πάω. Τι νομίζεις ότι είμαι;»

Η Αλριάδα ανασήκωσε τους ώμους. «Μια κουβέντα είπα.»

«Ξεκινάω.»

«Εντάξει.»

Η Καρολίνα ήταν ήδη ντυμένη με το μαγιό της, και είχε έναν μικρό, δερμάτινο, αδιάβροχο σάκο δεμένο στην κοιλιά της. Φόρεσε μια φιάλη αέρα και τη μάσκα της, και βγήκε απ'το υποβρύχιο, κολυμπώντας προς την παραλία.

Δεν ήταν μακριά, και σε λίγο ξεπρόβαλε απ'το νερό, φτάνοντας ακριβώς πίσω απ'τη *Μάνα των Θηρίων,* όπως σχεδίαζε. Έβγαλε τη μάσκα της και τη φιάλη, και τις άφησε στην άμμο, μισοθαμμένες.

Σκυμμένη, κρυμμένη στις πυκνές σκιές της νύχτας, πλησίασε το μεταβαλλόμενο σκάφος.

Και βρήκε μια μικρή πόρτα ανοιχτή επάνω του, σχεδόν σα να την περίμενε. Προς στιγμή, οι τρίχες της ορθώθηκαν, και είχε ένα *πολύ* άσχημο προαίσθημα. Μετά, όμως, σκέφτηκε: *Δε μπορεί να με περίμεναν. Πώς να ήξεραν ότι θα ερχόμουν; Και η Αλριάδα είπε ότι δεν έχουν ούτε τηλεοπτικούς πομπούς ούτε αισθητήρες εδώ πέρα. Και γιατί να έχουν, εξάλλου; Είναι ένας απλός θί–* Διέκοψε η ίδια τους συλλογισμούς της. Δεν ήταν ώρα για σκέψη· ήταν ώρα για δράση.

Πλησίασε τη μικρή θύρα και κοίταξε μέσα. Είδε έναν ημισκότεινο χώρο. Κανένας δε φαινόταν.

Μπήκε, αφουγκραζόμενη. Αριστερά της υπήρχε ένα άνοιγμα, κι από το βάθος του νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει κάποιες ομιλίες. Μπροστά πρέπει επίσης να υπήρχε ένα άνοιγμα: το διέκρινε μέσα απ'το σκοτάδι. Συγκρατήθηκε απ'το ν'ανάψει φακό· δεν της ήταν απαραίτητος: ακόμα.

Ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο και κινήθηκε, προσεχτικά, προς τ'αριστερά–

Η μικρή είσοδος του σκάφους ακούστηκε να κλείνει πίσω της.

Η Καρολίνα στράφηκε, αιφνιδιασμένη–

–και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με μια κουκουλοφόρο φιγούρα.

Πάγωσε.

«Γεια σου, Λοχαγέ.» Ο άντρας παραμέρισε την κουκούλα του.

Η Καρολίνα αναγνώριζε αυτό το ερυθρόδερμο πρόσωπο. «Μα, εσύ…»

Ο άντρας τη γρονθοκόπησε, δυνατά, στη μύτη. Η όρασή της γέμισε χρώματα, και η Καρολίνα λιποθύμησε, πέφτοντας στο μεταλλικό πάτωμα.

«Συγνώμη, Καρολίνα. Δε γινόταν αλλιώς,» μουρμούρισε ο άντρας, και τη σήκωσε γρήγορα στα χέρια του, μπαίνοντας στο σκοτεινό άνοιγμα.

Μέρος 3^{ο}: Τα Θηρία

.1.

Ο πομπός του δονήθηκε, και το φωτάκι άναψε. Τον άνοιξε.

«*Τι έγινε;*»

«Όλα καλά. Την έχω εδώ.»

«*Μην την πειράξεις.*»

«Δεν πρόκειται να την πειράξω, και το ξέρεις· δεν είμαι εδώ γι' αυτό. Να προσέχεις.»

«*Κι εσύ.*»

«Σ' αγαπώ.»

«*Κι εγώ.*»

.2.

«*Θα επικοινωνούμε από μακριά προς το παρόν. Σ' αυτή τη συχνότητα και μόνο. Κατανοητό;*»

«Μην ανησυχείς, μάγισσα. Ξέρεις πόσο προσεχτικός είμαι.»

Την άκουσε ν' αναστενάζει μέσα από το ακουστικό του πομπού. «*Εντάξει. Πες το και στους άλλους.*»

«Θα τους το πω. Μην ανησυχείς,» επανέλαβε. Και ρώτησε: «Σου είπε πόσο ακόμα θ' αργήσει το σύνθημα;»

«*Δε νομίζω ν' αργήσει πολύ. Όχι ύστερα από το τελευταίο περιστατικό. Πόσο χρόνο νομίζεις ότι έχουμε, προτού γίνει καμια στραβή;*»

Γέλασε. «Μας έμπλεξε τ' αφεντικό, ε;»

«*Εσύ, πάντως, φαίνεται να το διασκεδάζεις!*»

«Γιατί όχι;»

«*Τα πράγματα δεν έπρεπε να μπουρδουκλωθούν έτσι.*»

«Τίποτα δεν πάει ακριβώς όπως το περιμένεις, μάγισσα,» είπε, μειδιώντας, και ήπιε μια γουλιά απ'το αναψυκτικό του, κλείνοντας τον πομπό.

.3.

Τα βλέφαρά της άνοιξαν. Είδε έναν μισοσκότεινο χώρο γύρω της. Σκιές· παντού σκιές.

Προσπάθησε να κινηθεί, και διαπίστωσε πως ήταν δεμένη, χειροπόδαρα. Τα χέρια της, πίσω απ'την πλάτη.

Προσπάθησε να μιλήσει: αλλά ήταν φιμωμένη.

Μούγκρισε, δυνατά.

Βήματα την πλησίασαν. Κάποιος γονάτισε πλάι της. Έστρεψε το βλέμμα της και είδε πάλι εκείνο το γνώριμο, κοκκινόδερμο πρόσωπο.

«Ηρέμησε, Καρολίνα,» της είπε.

«*Μμμμμμμ!*»

«Ναι, το ξέρω, σε έχω δέσει. Με συγχωρείς γι'αυτό.»

«*Μμμμ!… ΜΜΜΜΜΜ!*»

«Δε γίνεται αλλιώς. Κανένας, όμως, δε θα σε πειράξει· σ'το υπόσχομαι. Και μην τραβάς τα δεσμά σου· δεν πρόκειται να τα σπάσεις. Είναι φτιαγμένα έτσι που, όσο τα τραβάς, σφίγγονται περισσότερο.

»Εκείνο που ήθελα να σου πω είναι να μη φοβάσαι. Σύντομα, θα σε λύσω. Για την ώρα, όμως, καλύτερα να κοιμηθείς.»

Κι έφερε ένα σφουγγάρι κοντά στη μύτη της: ένα σφουγγάρι με μια πολύ έντονη μυρωδιά.

Η Καρολίνα έκανε να το αποφύγει, αλλά εκείνος το πίεσε πάνω στο πρόσωπό της. Η χτυπημένη της μύτη την πόνεσε.

Η έντονη οσμή πλημμύρισε τα ρουθούνια της.

Έχασε τις αισθήσεις της.

.4.

Μεσάνυχτα. Η παράσταση του θιάσου είχε τελειώσει, και τα άγρια ζώα είχαν μαζευτεί μέσα στη *Μάνα των Θηρίων,* όπως επίσης και οι αφέντες τους. Το θέρετρο είχε αρχίσει να ησυχάζει, καθώς οι περισσότεροι ένοικοι πήγαιναν στα δωμάτιά τους.

Η Καρολίνα και η Αλριάδα'μορ ακόμα δεν είχαν επιστρέψει.

Η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι ανησυχούσε, καταλαβαίνοντας ότι μια τόσο μεγάλη αργοπορία δεν μπορεί να ήταν φυσιολογική. Πρόσταξε μερικούς δύτες να κολυμπήσουν μέσα στον κόλπο, αναζητώντας το μικρό υποβρύχιο.

Ύστερα, κάθισε στον καναπέ του καθιστικού της και περίμενε, μ'ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο στο χέρι. Είχε βγάλει τη στολή της και είχε ρίξει μια ελαφριά ρόμπα επάνω της, για να χαλαρώσει από την κούραση της ημέρας.

Μερικές ώρες αργότερα, οι δύτες τής ανέφεραν ότι βρήκαν το μικρό υποβρύχιο στις ανατολικές ακτές του Κόλπου του Χελιού.

«Και η Αλριάδα'μορ;» ρώτησε η Ελίζα μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«*Κανένας δεν είναι στο εσωτερικό του σκάφους, κυρία Διοικήτρια.*»

«Φαίνεται να έγινε μάχη; Υπάρχουν ζημιές στα συστήματα; Υπάρχουν αίματα;»

«*Ούτε ζημιές ούτε αίματα, κυρία Διοικήτρια. Το σκάφος μοιάζει εγκαταλειμμένο. Να το φέρουμε πίσω, στο θέρετρο;*»

«Όχι ακόμα. Ερευνήστε περισσότερο. Ερευνήστε όλη την τριγύρω περιοχή, μέσα και έξω απ'το νερό, για ίχνη της Αλριάδας'μορ και της λοχαγού.»

«*Μάλιστα, κυρία Διοικήτρια.*»

Η Ελίζα περίμενε κι άλλο, ενώ αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν το υποβρύχιο να είχε καταλήξει στις ανατολικές ακτές του Κόλπου του Χελιού. Για ποιο λόγο μπορεί να το είχαν οδηγήσει εκεί; Η αποστολή τους ήταν απλή. Μήπως κάτι τις είχε κυνηγήσει; Κάποιο από τα γιγάντια ερπετά που κατοικούσαν στις ανοιχτές θάλασσες της

Αλβέρια; Εδώ, όμως, δεν ήταν ανοιχτή θάλασσα! Τα ερπετά δεν έρχονταν τόσο κοντά στις ακτές.

Δεν καταλαβαίνω… Δεν καταλαβαίνω!…

Οι δύτες άργησαν αλλά, τελικά, επικοινώνησαν μαζί της, αναφέροντας ότι δεν είχαν βρει κανένα ίχνος της λοχαγού ή της μάγισσας.

Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό! συλλογίστηκε, οργισμένα, η Ελίζα. *Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει!* Αναστέναξε, και τους πρόσταξε να επιστρέψουν στο θέρετρο, φέρνοντας και το υποβρύχιο μαζί τους.

.5.

Λίγο πριν από την αυγή, μέσα στη βαθύτερη νύχτα, μια κατάμαυρη φιγούρα γλίστρησε έξω από τη θάλασσα και ζύγωσε την πίσω μεριά της *Μάνας των Θηρίων.*

Ένας άντρας με μαύρο δέρμα, μαύρα μούσια, και μαύρα μαλλιά. Έβγαλε τη μάσκα από το πρόσωπό του κι έλυσε τη φιάλη αέρα από τη μέση του, ρίχνοντάς τις κάτω, στην άμμο.

Μπροστά σε μια μικρή είσοδο της *Μάνας των Θηρίων* ένας άλλος άντρας τον περίμενε, με κουκούλα στο κεφάλι.

«Νυχτοβάτη,» είπε, νεύοντας σε χαιρετισμό. «Πάντα στην ώρα σου.»

«Πώς πάνε τα πράγματα;» ρώτησε ο επαναστάτης που ονομαζόταν Κάλβριλ και, λόγω της εμφάνισης και των δεξιοτήτων του, είχε το παρατσούκλι *Νυχτοβάτης*.

«Σύμφωνα με το σχέδιό μας.»

«Τίποτα απρόοπτο;»

«Τίποτα απολύτως,» αποκρίθηκε ο Θιασάρχης.

«Καλό αυτό, συμπατριώτη. Ίσως, τελικά, ν' αξίζεις μια θέση στην Επανάσταση· ποιος ξέρει;» Ο Νυχτοβάτης τον προσπέρασε, μπαίνοντας στη μικρή είσοδο της *Μάνας των Θηρίων.*

Ο Θιασάρχης τον ακολούθησε στο εσωτερικό του σκάφους. «Θα μείνεις;»

«Ναι, πειράζει;»

«Φυσικά και όχι. Απλώς θα πρέπει να κοιμηθείς στο κλουβί με τις γατίδες.» Μειδίασε, κάνοντας τα δόντια του να γυαλίσουν μέσα απ’το σκοτάδι της κουκούλας του.

.6.

Το πρωί, η Ελίζα μπήκε προσωπικά στο μικρό υποβρύχιο, για να κοιτάξει το εσωτερικό του, να δει μήπως υπήρχε κάτι που μπορεί να της έδινε κάποιο στοιχείο για το τι είχε συμβεί στην Καρολίνα και στην Αλριάδα’μορ.

Δε βρήκε τίποτα, όμως. Ήταν σαν οι δυο τους να είχαν εξαφανιστεί.

Και η λοχαγός ίσως να είχε αιχμαλωτιστεί από τους ανθρώπους του θιάσου, αν όντως αυτοί ήταν κάτι ύποπτο όπως φοβόταν η Ελίζα. Αλλά στη μάγισσα τι μπορεί να είχε συμβεί; Η Αλριάδα δε θα πήγαινε μαζί με την Καρολίνα· υποτίθεται ότι θα την περίμενε μέσα στο σκάφος.

Η όλη υπόθεση δεν έβγαζε κανένα νόημα.

Επομένως, η Ελίζα κάλεσε τους αξιωματικούς της στο γραφείο της, καθώς και τη μάγισσα Εκατερίνη’νιρ, για να συζητήσουν το θέμα. Τους εξήγησε πώς είχε η κατάσταση, και ρώτησε τη Βιοσκόπο αν μπορούσε, μέσω της μαγείας της, να βρει τη λοχαγό και την Τεχνομαθή μάγισσα. Εκείνη αποκρίθηκε πως το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να εντοπίσει ζωτικές ενέργειες, και ζωτικές ενέργειες υπήρχαν παντού στο θέρετρο. «Για να γίνει αυτό που ζητάτε, κυρία Διοικήτρια,» είπε, «χρειάζεστε έναν Διαλογιστή, ή κάποιον που να έχει δει την Καρολίνα και την Αλριάδα και να γνωρίζει καλά το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.»

«Εσύ δεν το γνωρίζεις;»

«Δυστυχώς όχι, κυρία Διοικήτρια.»

Η Ελίζα ρώτησε τους αξιωματικούς της τι πρότειναν.

Εκείνοι, εκτός από έρευνα της τριγύρω περιοχής, είπαν να γίνει και έρευνα μέσα στη *Μάνα των Θηρίων*.

«Δε νομίζω ότι η Καρολίνα και η Αλριάδα μπήκαν στο σκάφος,» είπε η Ελίζα. «Αλλά ας υποθέσουμε ότι οι άνθρωποι του θιάσου εντόπισαν την Καρολίνα να εισβάλλει και την έπιασαν. Γιατί να την κρατήσουν αιχμάλωτη; Το πολύ-πολύ, σε μια τέτοια περίπτωση, θα την έδιωχναν απ'το σκάφος τους και θα διαμαρτύρονταν σε μένα.»

«Εκτός αν έχουν κάτι να κρύψουν εκεί μέσα. Όπως όπλα.»

«Ίσως να σχεδιάζουν επίθεση, κυρία Διοικήτρια.»

Η Ελίζα το σκέφτηκε. «Εντάξει,» είπε, «θα τους ερευνήσουμε. Δε χάνουμε τίποτα, εξάλλου.»

.7.

Φρουροί συγκεντρώθηκαν έξω απ'τη *Μάνα των Θηρίων,* απαιτώντας πρόσβαση. Μαζί τους ήταν η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι και η Εκατερίνη'νιρ.

Ο Αβέρναλ ο Ομιλητής βγήκε να τους συναντήσει. «Καλημέρα σας,» είπε. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Το σκάφος πρέπει να ερευνηθεί,» δήλωσε η Ελίζα.

«Για ποιο λόγο, κυρία Διοικήτρια;»

«Για λόγους ασφαλείας.»

«Σίγουρα, δεν πιστεύετε ότι ο θίασός μας μπορεί να αποτελεί απειλή για ετούτο το εξαίρετο θέρετρο!»

Η Ελίζα χαμογέλασε ψυχρά, τυπικά. «Φυσικά και όχι. Ο έλεγχος, όμως, θα γίνει για λόγους ασφαλείας. Σας ενοχλεί αυτό;»

«Δεν το νομίζω. Θα πρέπει, ωστόσο, να μιλήσω με τον Θιασάρχη πρώτα. Παρακαλώ, περιμένετε,» είπε ο Αβέρναλ, κι εξαφανίστηκε στο εσωτερικό του σκάφους.

Η Ελίζα και οι στρατιώτες της περίμεναν.

Ο Αβέρναλ, μετά από κάποια ώρα, επέστρεψε και τους ζήτησε να περάσουν.

Η Ελίζα ανέβηκε στη *Μάνα των Θηρίων,* ακολουθούμενη από την Εκατερίνη'νιρ και τους πολεμιστές της. Το μέρος διαπίστωσε ότι ήταν σκοτεινό, έχοντας ελάχιστα παράθυρα και λίγες ενεργειακές λάμπες αναμμένες. Πρόσταξε τους στρατιώτες της ν'ανάψουν φακούς.

«Μπορώ να σας οδηγήσω όπου επιθυμείτε!» προθυμοποιήθηκε ο Αβέρναλ, περνώντας ευέλικτα ανάμεσα απ'τους υπόλοιπους και φτάνοντας πλάι στη διοικήτρια.

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε η Ελίζα· «θα βρούμε το δρόμο μας. Παρεμπιπτόντως, μήπως ο Θιασάρχης σας θα ήθελε να μου μιλήσει προσωπικά;»

«Ο Θιασάρχης ποτέ δεν δείχνει το πρόσωπό του· το έχουμε πει αυτό,» είπε ο Αβέρναλ, χαμογελώντας. «Είναι μέρος της πολιτικής του θιάσου.»

Τέλος πάντων, σκέφτηκε η Ελίζα. *Ποιος νοιάζεται για τον Θιασάρχη σας τώρα; Δεν έπρεπε ποτέ να είχα στείλει την Καρολίνα να φωτογραφίσει την όψη του. Θα είχαμε γλιτώσει απ'όλες τούτες τις ιστορίες.* Ωστόσο, εξακολουθούσε να πιστεύει ότι κάτι ύποπτο ίσως να συνέβαινε με τον Θίασο των Θαυμαστών Θηρίων…

Πρόσταξε τους στρατιώτες της να ψάξουν το εσωτερικό του σκάφους εξονυχιστικά, κι εκείνοι ξεκίνησαν τη δουλειά τους. Συνάντησαν θηρία κλεισμένα σε κλουβιά· είδαν ανθρώπους του θιάσου, που είτε έπαιρναν το πρωινό τους είτε απλά κάθονταν και κοίταζαν, με τρόπο ενοχλητικό, τους στρατιώτες· μπήκαν σε δωμάτια γεμάτα με αντικείμενα απαραίτητα για τις παραστάσεις (πολλά από τα οποία ο Αβέρναλ τούς προειδοποίησε να προσέχουν πώς τα άγγιζαν, γιατί ήταν επικίνδυνα να προκαλέσουν εγκαύματα)· έλεγξαν αποθήκες τροφίμων και καυσίμων· πήγαν στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους, όπου καθόταν ο μάγος Κλάρικ'μορ (ένας μαυρόδερμος νάνος με γκρίζα, μακριά μαλλιά) όταν η *Μάνα των Θηρίων* έπρεπε να κινηθεί ή να μεταμορφωθεί· κοίταξαν μέσα σε καμπίνες, μέσα σε ντουλάπες και καταπακτές, κάτω από κρεβάτια, και πίσω από καθρέφτες και κουρτίνες.

Η Ελίζα παρατήρησε, σε κάποια στιγμή, έναν κουκουλοφόρο να τους ατενίζει. *Ο Θιασάρχης;* αναρωτήθηκε· αλλά, προτού προλάβει να του μιλήσει, εκείνος έφυγε, γλιστρώντας μέσα στις σκιές του σκάφους.

Την Καρολίνα δεν τη βρήκαν πουθενά, ούτε την Αλριάδα'μορ.

Ούτε, φυσικά, βρήκαν τίποτα το ύποπτο, όπως ισχυρά όπλα. Ο θίασος φαινόταν να έχει μονάχα μερικά πιστόλια και τέσσερις-πέντε καραμπίνες, για την προστασία του. Το δε σκάφος δεν διέθετε ενσωματωμένα πυροβόλα ή ενεργειακά κανόνια.

«Σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία σας,» είπε η Ελίζα στον Αβέρναλ τον Ομιλητή των Θηρίων, καθώς εκείνη κι οι στρατιώτες της έβγαιναν απ'το σκάφος.

«Ελπίζω να μην υπάρχουν άλλες υποψίες για εμάς, κυρία Διοικήτρια.»

«Ποτέ δεν υπήρχαν υποψίες. Ήταν ένας τυπικός έλεγχος.»

.8.

«Δε μου άρεσε αυτό,» είπε ο Νυχτοβάτης στον Θιασάρχη. «Λες να έχουν υποπτευθεί κάτι;»

«Σαν τι; Ό,τι έλεγχο κι αν κάνουν, δε μπορούν να βρουν τίποτα στη *Μάνα των Θηρίων*. Δεν έχουμε ούτε ισχυρά εκρηκτικά ούτε σημαντικά όπλα.»

«Έχουμε, όμως, εμένα, που δε μπορεί τόσο γρήγορα να μ'έχουν ξεχάσει. Και ασφαλώς, έχουμε κι εσένα… *Θιασάρχη*.»

«Το δικό μου πρόσωπο είναι κρυμμένο, για… πολιτικούς λόγους.»

«Λες οι Παντοκρατορικοί να το σεβαστούν αυτό;»

«Η διοικήτρια δε θα θέλει, κανονικά, να αποξενώσει τον θίασο. Μην ξεχνάς ότι είμαστε σε θέρετρο. Επομένως, θα με αναγκάσει να της δείξω το πρόσωπό μου μόνο σε περίπτωση… έκτακτης ανάγκης.»

«Μάλιστα.» Ο Κάλβριλ σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Ποιος ο λόγος, λοιπόν, για τον έλεγχο; Πιστεύεις ότι ίσως να

υποπτεύονται… τι; Ότι κρύβουμε κάτι *άλλο*, εκτός από όπλα ή εκρηκτικά;»

«Δεν ξέρω.»

«Καλύτερα να ξεκινήσουμε την επιχείρησή μας απόψε· τι λες κι εσύ;»

«Συμφωνώ.»

.9.

Στα βάθη της ζούγκλας, οι χοροί έχουν τελειώσει. Τα όπλα έχουν ακονιστεί και ετοιμαστεί.

Οι πολεμιστές προσεύχονται τώρα.

Και περιμένουν το σύνθημα που, όπως τους έχουν πει, θα έρθει μέσα στη νύχτα, σαν λαμπρό άστρο.

Οι Παλαιοί Τόποι, σύντομα, θα ξαναγίνουν δικοί τους.

.10.

Βράδιαζε, και ο θίασος είχε πάλι ανάψει ψηλούς δαυλούς στην παραλία, καρφωμένους στην άμμο. Οι ένοικοι του θέρετρου είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται, για να παρακολουθήσουν την παράσταση. Κάποιοι άλλοι προτιμούσαν να κοιτάζουν από τους εξώστες, μην πλησιάζοντας· η χτεσινή παράσταση τούς είχε τρομάξει.

Στο εσωτερικό της *Μάνας των Θηρίων*, είχαν ξεκινήσει ειδικές προετοιμασίες. Οι βοηθοί του θιάσου είχαν ετοιμάσει ένα καζάνι με αλοιφή, είχαν γεμίσει κουβάδες μ’αυτήν, και τους είχαν δώσει σ’όλους τους υπόλοιπους, ενώ είχαν κρατήσει και κάμποση για τον εαυτό τους. Τώρα, άπαντες άλειφαν τα σώματά τους από το κεφάλι ώς τις πατούσες. Η αλοιφή είχε ένα ημιδιαφανές καφετί χρώμα, και η οσμή της δεν ήταν καθόλου ευχάριστη· ωστόσο, ήταν απαραίτητη γι’αυτό που σκόπευαν να κάνουν.

Τα θηρία κινούνταν ανήσυχα μέσα στα κλουβιά τους, καθώς η οξεία μυρωδιά γέμιζε το εσωτερικό του σκάφους.
«Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε;» ρώτησε ο Κάλβριλ.
«Ναι,» απάντησε ο Θιασάρχης.
«Εντάξει. Θα εξαπολύσω εγώ το ηχητικό κύμα.»
«Δε χρειάζεται. Αυτή είναι δική μου δουλειά.»
«Όπως θέλεις,» είπε ο Νυχτοβάτης, και γλίστρησε μέσα στις σκιές.
«Αβέρναλ!» φώναξε ο Θιασάρχης. «Μ’ακούς;»
«Ναι,» ήρθε η φωνή του Ομιλητή από ένα δωμάτιο πάνω απ’τον Θιασάρχη.
«Ξεκινάμε!»
Και ο Αβέρναλ ενεργοποίησε το μεγάφωνο του σκάφους, μιλώντας στο συγκεντρωμένο πλήθος στην παραλία: «ΠΙΣΤΟΙ ΜΑΣ ΦΙΛΟΙ, ΜΑΣ ΤΙΜΑΤΕ ΞΑΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΑΣ! Ή, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ, ΟΙ ΠΙΟ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΑΠΟ ΕΣΑΣ ΜΑΣ ΤΙΜΟΥΝ! ΚΑΙ ΑΠΟΨΕ, ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΟΥΜΕ, ΕΧΟΥΜΕ ΕΤΟΙΜΑΣΕΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΕΣΑΣ! ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ *ΡΑΘΥΜΟ ΧΕΛΙ* ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΟΥΣ!
»ΑΠΟΨΕ, ΠΙΣΤΟΙ ΜΑΣ ΘΕΑΤΕΣ, ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ **ΧΟΡΟΥ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ!**»
Η μεγάλη μπροστινή θύρα του χταποδόμορφου σκάφους άνοιξε, και τα θηρία βγήκαν: οι λυκόχοιροι, μαζί με την Αφέντρα τους· ερπετά και φίδια, μαζί με τον Άρχοντα των Ερπετών· γατίδες, που χόρευαν στις μελωδίες του Αυλητή· το Μεγαθήριο, που ακολουθούσε πιστά τον Θηριοδαμαστή, ανοιγοκλείνοντας το μοναδικό του μάτι· και άλλα πλάσματα, τα οποία δεν είχαν εμφανιστεί την προηγούμενη φορά:
–Τρία άλογα με κέρατα στη ράχη, που θύμιζαν δόντια γιγάντων. Μια γυναίκα ισορροπούσε επάνω σε δύο από αυτά τα ζώα, έχοντας το δεξί πόδι της στην πλάτη του ενός και το αριστερό πόδι της στην πλάτη του άλλου, ενώ το τρίτο άλογο ακολουθούσε.
–Δύο τριχωτά όντα που έμοιαζαν με γιγάντιες σαύρες, και είχαν μάτια στενά και κόκκινα, κι αφτιά μυτερά και μακριά. Οι ουρές τους

ήταν γκρίζες και δεν διέθεταν καθόλου τρίχες, θυμίζοντας ουρές ποντικών. Ανάμεσά τους βάδιζε ένας άντρας που τα κρατούσε από αλυσίδες. Στο ύψος έφταναν ώς τη μέση του.

–Ένα πελώριο, καφετί πτηνό με κόκκινες λωρίδες, που βάδιζε πλάι σ’έναν άλλο άντρα ο οποίος είχε ένα λουρί περασμένο στο δεξί του πόδι. Τα μάτια του πτηνού ήταν καλυμμένα μ’ένα κομμάτι δέρμα που τυλιγόταν γύρω απ’το κεφάλι του. Το ράμφος του φαινόταν επικίνδυνο. Και στο ύψος το πτηνό ξεπερνούσε τον άντρα.

Τα θηρία βγήκαν όλα στην παραλία, ενώ το πλήθος έκανε μερικά βήματα όπισθεν. Τώρα, ακόμα κι οι πιο γενναίοι ανάμεσά τους ήταν λιγάκι φοβισμένοι.

.11.

Μια φωτοβολίδα εκτοξεύτηκε από τη *Μάνα των Θηρίων,* φτάνοντας ψηλά στον σκοτεινό ουρανό και δημιουργώντας ένα άστρο.

Η Σισίβα το είδε από τον εξώστη όπου στεκόταν, κι έτρεξε στο εσωτερικό του οικήματος.

«Πού πηγαίνεις;» της φώναξε ο Σαλέρμιος, μα εκείνη δεν απάντησε.

«Τρόμαξε από τα θηρία!» γέλασε η Αράρο.

«Ή, επιτέλους, τρελάθηκε,» είπε η Ζαφειρία.

Ο Σαλέρμιος ήπιε μια γουλιά απ’το ποτό του. «Θα την περιποιηθώ μετά.»

.12.

Ο Θιασάρχης μπήκε στον θάλαμο ελέγχου της *Μάνας των Θηρίων*, και άνοιξε τον πομπό στο χέρι του, για να δώσει το σύνθημα στην Αλριάδα’μορ και στους ανθρώπους του μέσα στο θέρετρο.

Ο πομπός δε λειτουργούσε σωστά, όμως· έκανε παράσιτα. Σαν κάτι να παρεμβαλλόταν.

Τι στις Λάμιες συμβαίνει;

Δεν μπορούσε με τίποτα να τον συντονίσει σε καμία συχνότητα.

Σκατά!

Έπρεπε, τουλάχιστον, να χαλάσει το σύστημα μετάδοσης του ηχητικού κύματος. Άνοιξε το από κάτω μέρος της κονσόλας–

«Συνάντησες κάποιο πρόβλημα, συμπατριώτη;»

Ο Θιασάρχης στράφηκε. Για να δει τον Κάλβριλ να στέκεται στην είσοδο του θαλάμου. Σημαδεύοντάς τον μ'ένα πιστόλι.

«Ή, μήπως,» ρώτησε ο Νυχτοβάτης, «θα έπρεπε να πω '*Λοχαγέ*';»

«Δεν είμαι λοχαγός πλέον,» αποκρίθηκε ξερά ο Νίρβελ.

«Δεν είσαι, όμως, κι επαναστάτης. Τι είσαι, τελικά;»

«Για κάποιο λόγο μ'έχεις παρεξηγήσει, υποθέτω.»

Ο Κάλβριλ γέλασε. «Νόμιζες ότι δε θα σε παρακολουθούσαμε; Νόμιζες ότι ο πομπός που φοράς στο χέρι σου θα περνούσε απαρατήρητος; Εξαρχής δεν ήμουν βέβαιος για σένα, Νίρβελ. Αποφάσισα, όμως, να δώσω σ'έναν Φεηνάρκιο μια δεύτερη ευκαιρία. Έκανα λάθος· απέδειξες ότι δεν άξιζε να σ'αφήσω να ζήσεις. Έπρεπε να είχα πει στους Αλβέριους να σε σκοτώσουν, όταν σε βρήκαμε μεθυσμένο στη ζούγκλα.

»Τώρα: γύρνα και πάτα το πλήκτρο για την εκπομπή του ηχητικού κύματος.»

«Είσαι σίγουρος γι'αυτό; Δε θα σκοτώσεις μόνο πολεμιστές της Παντοκράτειρας· θα σκοτώσεις και αθώους ανθρώπους.»

«Κανένας που έρχεται στα θέρετρα της Αλβέρια δεν είναι πραγματικά αθώος, Νίρβελ. Τώρα, γύρνα και *πάτα το πλήκτρο.*»

«Μπορείς να το πατήσεις μόνο σου.»

«Δεν κατάλαβες ότι σε παρακολουθούσαμε, αλλά αποκλείεται να μην έχεις καταλάβει πως κρατάω ένα πιστόλι και σε σημαδεύω στο κεφάλι. Γύρνα και πάτα το πλήκτρο!» φώναξε ο Κάλβριλ.

.13.

Η Αλριάδα'μορ, έχοντας δει τη φωτοβολίδα στον ουρανό, είχε επιχειρήσει να επικοινωνήσει με τον Νίρβελ, και είχε διαπιστώσει ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Παράσιτα έρχονταν από τον πομπό, σαν κάποιος να τον μπλόκαρε, επίτηδες.

Κάποιος άλλος Τεχνομαθής;

Η Αλριάδα χρησιμοποίησε γρήγορα ένα Ξόρκι Θραύσεως Τηλεπικοινωνιακής Παρεμβολής–

–και συνάντησε αντίσταση. Ψυχική ενέργεια. Ναι, σίγουρα κάποιος άλλος Τεχνομαθής είχε υφάνει ένα Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Παρεμβολής για να μπλοκάρει τον πομπό του Νίρβελ.

Θεοί! Οι επαναστάτες τον είχαν καταλάβει. Είχαν καταλάβει ότι έπαιζε διπλό παιχνίδι.

Η Αλριάδα άρθρωσε ξανά και ξανά τα λόγια για το Ξόρκι Θραύσεως Τηλεπικοινωνιακής Παρεμβολής, πασχίζοντας να σπάσει την αντίσταση. Και τα κατάφερε.

Η αντίσταση διαλύθηκε.

Και, μέσα απ'τον πομπό της, άκουσε: «*Δεν κατάλαβες ότι σε παρακολουθούσαμε, αλλά αποκλείεται να μην έχεις καταλάβει πως κρατάω ένα πιστόλι και σε σημαδεύω στο κεφάλι. Γύρνα και πάτα το πλήκτρο!*»

Όχι! Μα τους θεούς, όλα είχαν πάει τελείως στραβά!

Η Αλριάδα'μορ ύφανε αμέσως ένα Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Ηχητικής Λόγχης, χρησιμοποιώντας τη συχνότητα του πομπού του Νίρβελ.

.14.

Ένα διαπεραστικό

αντήχησε ξαφνικά μέσα στον θάλαμο, προερχόμενο από τον πομπό του Νίρβελ.

Κανείς δεν το περίμενε, ούτε εκείνος ούτε ο Κάλβριλ· και γρύλισαν κι οι δυο τους, παραπατώντας και κρατώντας το κεφάλι τους.

Ο Νίρβελ όρμησε, αρπάζοντας το οπλοφόρο χέρι του Νυχτοβάτη και στρέφοντας την κάννη προς το ταβάνι. Η σκανδάλη πατήθηκε, και πυροβολισμοί αντήχησαν πίσω απ'το σύριγμα του πομπού–

–το οποίο, ύστερα, σταμάτησε.

«Προδότης ώς το τέλος, ε, Νίρβελ;» μούγκρισε ο Κάλβριλ, και τον κουτούλησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να ζαλιστεί και να σκοντάψει.

Η πλάτη του Νίρβελ κοπάνησε στον τοίχο, ενώ η όψη του είχε γεμίσει αίματα.

Ο Κάλβριλ τινάχτηκε μπροστά, πατώντας το πλήκτρο για την εκπομπή του ηχητικού κύματος.

Και ο Νίρβελ ήξερε πως είχε αποτύχει. Το καλύτερο που μπορούσε τώρα να κάνει ήταν να φύγει από δω.

Έτρεξε στην έξοδο του θαλάμου ελέγχου, βγαίνοντας.

Την Καρολίνα! σκέφτηκε, ζαλισμένα. *Δε μπορώ να την αφήσω εδώ!*

Λίγο παρακάτω, συνάντησε τον Κλάρικ'μορ– *Ναι, ο νάνος! Αυτός πρέπει να μπλόκαρε τον πομπό μου! Αυτός πρέπει να με παρακολουθούσε τόσο καιρό!*

Και τι δε θα έδινε να είχε ένα πιστόλι τώρα. Ή, έστω, ένα ξιφίδιο, ένα μαχαίρι.

Δεν είχε, όμως, τίποτα απ'αυτά επάνω του· έτσι κλότσησε τον Τεχνομαθή καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο μεταλλικό πάτωμα, αναίσθητο και με αίμα στο πρόσωπό του.

«Γαμημένο καθίκι…!» γρύλισε, αφήνοντάς τον πίσω του και συνεχίζοντας να πηγαίνει προς τα εκεί όπου βρισκόταν, κλειδωμένη και ναρκωμένη, η Καρολίνα.

.15.

Ένας οξύς, διαπεραστικός ήχος ήρθε απ’τη *Μάνα των Θηρίων*. Για τους ανθρώπους ήταν απλώς ενοχλητικός. Για τα θηρία της Φεηνάρκια, όμως, ήταν *εξαγριωτικός*. Βυθίστηκε στο μυαλό τους και ξύπνησε ένστικτα τόσο πρωταρχικά και άγρια που δεν είχαν γνωρίσει ποτέ στη ζωή τους, αλλά ήταν θαμμένα βαθιά στο υποσυνείδητό τους, βαθιά στη θηριώδη ψυχή τους.

Το Μεγαθήριο έσπασε το λουρί του Θηριοδαμαστή· οι γατίδες πεταχτήκαν προς όλες τις κατευθύνσεις, αγνοώντας το τραγούδι του Αυλητή· οι λυκόχοιροι δεν αναγνώριζαν πλέον το μαστίγιο της Αφέντρας· τα ερπετά δεν λάτρευαν πια σαν θεό τον Άρχοντά τους· οι πολύκεροι πέταξαν από πάνω τους την Χορεύτρια των Κεράτων και κάλπασαν στην παραλία και μέσα στο θέρετρο· οι τριχόσαυρες ξέφυγαν από τις αλυσίδες τους· ο μεγάπτερος κατάφερε να τινάξει τη δερμάτινη καλύπτρα από τα μάτια του, να απογειωθεί σπάζοντας το λουρί του κυρίου του, και να αρπάξει μια γυναίκα στα μεγάλα του νύχια, σηκώνοντάς την ψηλά πάνω από την παραλία, για να τη ρίξει να τσακιστεί σε μια από τις οροφές του θέρετρου.

Ουρλιαχτά και κραυγές αντηχούσαν παντού, καθώς οι ένοικοι έτρεχαν πανικόβλητοι.

Οι φρουροί άρχισαν να πυροβολούν, προσπαθώντας να σκοτώσουν τα ζώα και βρίσκοντάς το πολύ, πολύ δύσκολο.

Η Ελίζα κοίταζε από τον εξώστη της, με μάτια γουρλωμένα και όψη χλωμή. Αισθανόταν τον λαιμό της ξερό και κολλημένο.

Τα Φεηνάρκια θηρία τσάκιζαν τα πάντα και σκότωναν ό,τι συναντούσαν. Άνθρωποι ποδοπατούνταν, ή γίνονταν κομμάτια, ή κλείνονταν μέσα σε πελώρια σαγόνια, ή τινάζονταν παραδίπλα για να σπάσουν τη ράχη τους. Πόρτες σωριάζονταν, τζαμαρίες

θρυμματίζονταν, καρέκλες παραλίας και ομπρέλες διαλύονταν· ένας τοίχος γκρεμίστηκε από τα χτυπήματα του Μεγαθήριου.

Τα άγρια πλάσματα, όμως, δεν επιτέθηκαν ούτε για μια στιγμή στους ανθρώπους του θιάσου: κι αυτό επειδή όλοι τους ήταν αλειμμένοι με την ειδική αλοιφή, η οποία προκαλούσε αποστροφή στα θηρία, έτσι το πρωτόγονο μυαλό τους αμέσως αναζητούσε άλλους στόχους.

.16.

«Αλριάδα!» είπε ο Λοχίας Αργύριος, κρατώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στ'αφτί του. «Τι συμβαίνει;»

«*Τον κατάλαβαν–*»

«Τον λοχαγό;»

«*Ναι. Μα τους θεούς, δεν ξέρω καν αν είναι ζωντανός! Πες στους άλλους ότι το σχέδιο άλλαξε: πρέπει να εγκαταλείψετε το θέρετρο, αμέσως!*»

«Σκατά…» γρύλισε ο Αργύριος, τερματίζοντας την επικοινωνία με τη μάγισσα. Το σχέδιο του λοχαγού ήταν να συλλάβουν τους ανθρώπους του θιάσου προτού ξαμολήσουν τα θηρία. Ο ήχος που τα αφήνιαζε δεν έπρεπε ποτέ να είχε ακουστεί. Ο Νίρβελ Τάρλακ είχε σχεδιάσει έτσι τα πράγματα ώστε και να πιάσουν τους επαναστάτες και να ανακτήσει τον βαθμό του ως λοχαγός του Στρατού της Παντοκράτειρας. Η διοικήτρια δε θα μπορούσε να του το αρνηθεί, ύστερα απ'αυτό.

Κι εμείς τον βοηθήσαμε… Εκείνος, η Χριστίνα, ο Φρεντ, ο Νικόμαχος. Είχαν αποφασίσει ομόφωνα να τον βοηθήσουν. Του χρωστούσαν τις ζωές τους, άλλωστε· ο λοχαγός ήταν που τους είχε σώσει όλους από τα βέλη των ιθαγενών.

Ήμασταν ανόητοι, όμως. Δεν περιμέναμε αυτό… Ο Αργύριος, στεκόμενος μπροστά στο παράθυρο, κοίταζε την καταστροφή στην παραλία χάσκοντας.

Ο πομπός του κουδούνισε.

Τον άνοιξε και άκουσε τη φωνή της Χριστίνας: «*Τι στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει;*»

.17.

Η Ελίζα άνοιξε τον πομπό της.

«*Κυρία Διοικήτρια, οι ιθαγενείς μάς επιτίθενται!*»

«Τι!»

«*Μας επιτίθενται, κυρία Διοικήτρια. Από τη ζούγκλα.*»

Η Ελίζα έφερε τα κιάλια της στα μάτια, και κοίταξε. Πράγματι, σκοτεινές μορφές ξεπρόβαλλαν από τη βλάστηση, ορμώντας καταπάνω στο θέρετρο, επιτιθέμενες στους φρουρούς. Μπορούσε να δει βέλη να εξαπολύονται στον αέρα.

Το είχαν σχεδιάσει, συνειδητοποίησε η Ελίζα. *Οι τρισκατάρατοι επαναστάτες. Το είχαν σχεδιάσει: τα θηρία από μέσα, οι ιθαγενείς από έξω. Δε μπορούμε να νικήσουμε.*

«*Κυρία Διοικήτρια;*»

«Τι είναι;»

«*Ποιες οι διαταγές σας;*»

«Πρέπει να φύγουμε. Να εγκαταλείψουμε το θέρετρο. Αλλά, προτού υποχωρήσουμε, φροντίστε να ανατινάξετε αυτό το καταραμένο σκάφος, τη *Μάνα των Θηρίων*.»

.18.

Ο Νίρβελ μπήκε στην καμπίνα του Θιασάρχη. Άνοιξε τη ντουλάπα και έβαλε το χέρι του επάνω στο ειδικό σημείο πίεσης στην πλάτη της, το οποίο ήταν αόρατο (έπρεπε να ξέρεις *ακριβώς* πού ήταν) και αναγνώριζε μόνο τη δική του παλάμη και κανενός άλλου.

Η πλάτη της ντουλάπας γύρισε, αποκαλύπτοντας έναν στενό χώρο πίσω της. Το μέρος όπου ο Νίρβελ είχε βάλει την Καρολίνα.

Η Καρολίνα, όμως, δεν ήταν τώρα εδώ.

«Όχι!» αναφώνησε, ξέπνοα. «Αυτό το *κάθαρμα*…! –*ΑΑΑααρρχχχ!*» κραύγασε ξαφνικά, καθώς ένας πυροβολισμός αντήχησε κι αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο στο αριστερό πόδι.

Σωριάστηκε στο πάτωμα, και είδε κάποιον να ξεπροβάλλει κάτω απ'το κρεβάτι της καμπίνας του.

«Καρολίνα…!» έκρωξε.

«Προδοτικό γέννημα της Μάνας του Σκοτοδαίμονος!» είπε εκείνη, σημαδεύοντάς τον μ'ένα πιστόλι –ένα δικό του πιστόλι. «Πήγες με την Επανάσταση επειδή η διοικ–»

«Δεν είμαι με την Επανάσταση, ανόητη! Είμαι μαζί σας! Αλλιώς, γιατί να μη σ'έχω σκοτώσει; Προσπαθούσα να *σταματήσω* τους επαναστάτες, γι'αυτό είμαι εδώ!» Έτριζε τα δόντια, κρατώντας το χτυπημένο του πόδι. «Σε είχα κρύψει από τους άλλους, που θα σε σκότωναν. Σου λέω την αλήθεια! *–Και πώς στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος λύθηκες;*»

«Ποιο είναι το σχέδιο των επαναστατών;» ρώτησε η Καρολίνα, συνεχίζοντας να τον σημαδεύει.

.19.

(Είχε ξυπνήσει μέσα σε απόλυτο σκοτάδι. Και εξακολουθούσε να είναι δεμένη χειροπόδαρα, και φιμωμένη: το αισθανόταν.

Προσπάθησε να ανασηκωθεί, και χτύπησε κάπου το κεφάλι της. Ο χώρος πρέπει να ήταν στενός. Έκανε να κυλήσει το σώμα της προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά, αλλά παντού συναντούσε τοίχους. Ο προδότης την είχε κλείσει μέσα σε κάποια καταπακτή, ίσως. Το κάθαρμα!

Τα φανερά της όπλα –που δεν ήταν πολλά– της τα είχε πάρει, φυσικά· μα δεν είχε βρει το μικροσκοπικό μαχαιράκι που εκείνη είχε μες στο μαγιό της για παν ενδεχόμενο. Και τώρα, τα χέρια της το έφτασαν εύκολα, καθώς βρισκόταν στην πίσω μεριά του μαγιό, κρυμμένο μέσα στην περισκελίδα κι ανάμεσα στους μηρούς της. Το τράβηξε από την κρυψώνα του και το ξεθηκάρωσε. Η λεπίδα του

ήταν μόλις και μετά βίας πέντε εκατοστά, αλλά καλοακονισμένη και κοφτερή.

Τη χρησιμοποίησε για να κόψει τα δεσμά της, όχι και τόσο γρήγορα όσο θα ήθελε αλλά με επιμονή και υπομονή.

Όταν σηκώθηκε όρθια, διαπίστωσε ότι αποκλείεται να ήταν μέσα σε καταπακτή· μάλλον, μέσα σε κάποια ντουλάπα πρέπει να βρισκόταν. Πίεσε το τοίχωμα εμπρός της κι αυτό περιστράφηκε εύκολα.

Έτσι, η Καρολίνα είχε βγει στην καμπίνα του Θιασάρχη, είχε κλείσει πάλι την πλάτη της ντουλάπας –η οποία διαπίστωσε ότι δεν άνοιγε τόσο εύκολα από την έξω μεριά–, είχε πάρει ένα πιστόλι από ένα απ’τα συρτάρια του κομοδίνου, και είχε κρυφτεί κάτω απ’το κρεβάτι. Περιμένοντας.)

.20.

Η Διοικήτρια Ελίζα Ατμάρι πήγαινε προς τον αερολιμένα του *Ράθυμου Χελιού,* περιτριγυρισμένη από στρατιώτες της που πυροβολούσαν τα θηρία, τα οποία έτρεχαν και πηδούσαν μανιασμένα μέσα στο θέρετρο, σκοτώνοντας και καταστρέφοντας.

Συγχρόνως, η Ελίζα μπορούσε να δει ενοίκους και υπαλλήλους του *Χελιού* να τρέχουν ξέφρενα, ουρλιάζοντας, τσυρίζοντας, κραυγάζοντας, και προσπαθώντας να ξεφύγουν και να φτάσουν σε κάποιο αεροσκάφος.

Επίσης, στο βάθος φαίνονταν οι γαλανόδερμοι ιθαγενείς της Αλβέρια να ζυγώνουν, τρυπώντας τους Παντοκρατορικούς φρουρούς με βέλη, καρφώνοντάς τους με δόρατα, και πετσοκόβοντάς τους με μπρούντζινα τσεκούρια. Ήταν πάρα πολλοί για να τους σκοτώσουν όλους τα πυροβόλα όπλα των στρατιωτών. Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας βρίσκονταν εδώ για γενικότερους λόγους ασφάλειας· δεν ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν μαζική επίθεση: δεν περίμεναν κάτι τέτοιο. Επρόκειτο για κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, η οποία είχε προκύψει χωρίς καμία προειδοποίηση.

Ένα από τα άλογα με τα κέρατα στην πλάτη –το οποίο η Ελίζα δεν είχε ιδέα πώς ονομαζόταν, αλλά οι Φεηνάρκιοι το αποκαλούσαν πολύκερω– βρέθηκε, ξαφνικά, κοντά στους στρατιώτες που περιτριγύριζαν τη διοικήτρια και Φύλακα του Θέρετρου, και ποδοπάτησε έναν απ'αυτούς κάτω από τις οπλές του. Ένας άλλος, που ήταν ακριβώς δίπλα, επιχείρησε να στρέψει το τουφέκι του προς τον πολύκερω, αλλά εκείνος τού δάγκωσε το δεξί χέρι στον καρπό, κόβοντάς το. Ο στρατιώτης σωριάστηκε ουρλιάζοντας, έχοντας ρίξει το όπλο του και κρατώντας το κομμένο του χέρι, απ'όπου πετάγονταν πίδακες αίματος.

Η Ελίζα τράβηξε το πιστόλι της και πυροβόλησε το κερασφόρο άλογο, ενώ οι πολεμιστές διαλύονταν από γύρω της: και από πίσω της μπορούσε ν'ακούσει κάτι άλλο να έχει έρθει: κάποιο άλλο θηρίο.

Η ριπή του πιστολιού της βρήκε τον πολύκερω στο στέρνο, καθώς εκείνος είχε ανασηκωθεί στα πισινά του πόδια. Το άλογο χρεμέτισε, μαινόμενο, αφρίζοντας από το στόμα. Τα μάτια του σπινθηροβολούσαν. Οι οπλές του χτύπησαν μια πολεμίστρια στο κεφάλι, τσακίζοντας το κρανίο της.

Η Ελίζα πυροβόλησε για δεύτερη και για τρίτη φορά. Οι σφαίρες βρήκαν τον πολύκερω στο κεφάλι, και το άλογο σωριάστηκε λίγο προτού τη φτάσει.

Η διοικήτρια στράφηκε πίσω της, καθώς άκουγε κραυγές, ποδοβολητό, και μουγκρητά–

Ένας λυκόχοιρος ερχόταν καταπάνω της!

Η Ελίζα πυροβόλησε, πανικόβλητα.

Το θηρίο την κουτούλησε, εκτοξεύοντάς την πέρα και κάτω, ανάσκελα.

Το όπλο είχε φύγει απ'το χέρι της.

Η Ελίζα προσπάθησε να ανασηκωθεί, και διαπίστωσε ότι η κοιλιά της ήταν σχισμένη και τα σωθικά απλωμένα γύρω της.

Λιποθύμησε, προτού πεθάνει.

.21.

Ένας πιλότος βρισκόταν ήδη μέσα στο μεγάλο αερολεωφορείο, και είχε βάλει τις μηχανές μπροστά. Ένας μάγος καθόταν στο ενεργειακό κέντρο, για να ελέγχει την ενεργειακή ροή και να μπορεί το σκάφος να χρησιμοποιήσει τις ιδιότητες αιθερικού ταξιδιού, ώστε να φύγει απ'την Αλβέρια και να βγει στον Αιθέρα.

Οι ένοικοι του θέρετρου, κυριολεκτικά, ποδοπατούσαν ο ένας τον άλλο καθώς προσπαθούσαν να επιβιβαστούν.

«Αρκετά!» φώναξε ο πιλότος. «Δε μπορούμε να πάρουμε άλλους! Αρκετά! Υπάρχουν κι άλλα σκάφη! Αρκετά!»

Οι πάντες τον αγνόησαν.

Ο μάγος τού είπε, μέσω του επικοινωνιακού διαύλου: «Ξεκίνα το! Τώρα!»

Και ο πιλότος το ξεκίνησε, ενώ ακόμα οι πόρτες ήταν ανοιχτές. Άνθρωποι που προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν επάνω ακούστηκαν να ουρλιάζουν.

«Κλείστε τις πόρτες!» φώναξε ο πιλότος. «*Κλείστε τις πόρτες! ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ!*»

Το σκάφος κυλούσε πάνω στον αεροδιάδρομο, αναπτύσσοντας ταχύτητα–

Και μετά, σταμάτησε. Απότομα.

Το Μεγαθήριο είχε αρπάξει ένα απ'τα φτερά του, με τα δύο χέρια. Τράβηξε το αεροπλάνο στο πλάι και το ανέτρεψε. Ύστερα, πήδησε πάνω του, τσακίζοντας τα τοιχώματά του και λιώνοντας αρκετούς από τους επιβάτες.

Ο πιλότος άνοιξε την πόρτα πλάι του, πασχίζοντας να φύγει. Ο μάγος είχε χτυπήσει το κεφάλι του και είχε λιποθυμήσει. Οι άλλοι προσπαθούσαν να βγουν, σπάζοντας παράθυρα κι ανοίγοντας πόρτες.

Τα σαγόνια του Μεγαθήριου άρπαξαν το πόδι ενός. Το δεξί του χέρι τσάκισε τη ράχη μιας γυναίκας.

.22.

Καθώς στεκόταν μπροστά σ'ένα παράθυρο της οικίας του, ο Σαλέρμιος θα είχε γίνει χλωμός, αν μπορούσε κάποιος μαυρόδερμος να γίνει χλωμός. Οι υπηρέτες του είχαν φύγει, τρέχοντας να γλιτώσουν τις ζωές τους· το ίδιο και οι φρουροί του· και ούτε λόγος, φυσικά, για τις ερωμένες του.

Εκείνος δεν τολμούσε ακόμα να βγει από το σπίτι του. Πού να πήγαινε; Πού; Παντού ήταν αυτά τα δαιμονισμένα θηρία. Παντού! Και τώρα, γαλανόδερμοι ιθαγενείς φαίνονταν να μπαίνουν από τις άκριες του θέρετρου, αλαλάζοντας και βγάζοντας θριαμβευτικές κραυγές.

Έτρεμε ολόκληρος. Αισθανόταν κάτι να τον πνίγει· δεν μπορούσε ν'αναπνεύσει. Ήταν όλα σχεδιασμένα… Όλα σχεδιασμένα…

Θα πεθάνω, σκέφτηκε, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά του. Ξεροκατάπιε, κι άναψε, με τρεμάμενα δάχτυλα, ένα τσιγάρο. *Δεν έχω παρά να περιμένω. Σύντομα, θα μπουν κι εδώ αυτά τα τέρατα και θα με κάνουν κομμάτια…*

«Ε, Μαύρο Θηρίο!» Μια γνώριμη φωνή, από πίσω του.

Στράφηκε, και είδε τη Σισίβα να πλησιάζει, βιαστικά.

«Έλα μαζί μου.» Του έκανε νόημα.

Εκείνος την κοίταζε χάσκοντας. «Τ-τι;…» ψέλλισε.

«Έλα μαζί μου, χαζέ!» Έπιασε τον καρπό του, τραβώντας τον.

«Πού; Πού να πάμε; Δε-δε βλέπεις τι–;»

«Θα τους πω ότι είσαι μαζί μου. Είναι άνθρωποί μου αυτοί. Της φυλής μου. Έλα! Κουνήσου!»

Ο Σαλέρμιος, πολύ σοκαρισμένος για να διαφωνήσει, την ακολούθησε.

.23.

Πυροβολισμός.

Η Καρολίνα τινάχτηκε πάνω στον τοίχο, και σωριάστηκε, με αίματα στο αριστερό της στήθος.

Ο Κάλβριλ στεκόταν στο κατώφλι της καμπίνας. «Για δες…» είπε, με το πιστόλι να καπνίζει στο χέρι του. «Την έκρυψες κι όμως αποφάσισε να σε σκοτώσει. Τυπική συμπεριφορά όσων υπηρετούν την Παντοκράτειρα.»

Ο Νίρβελ έτριξε τα δόντια, κρατώντας την τραυματισμένη κνήμη του. «Ενώ εσείς οι επαναστάτες σκοτώνετε κόσμο που πηγαίνει σε θέρετρα· καταλαβαίνω.»

«Εμείς οι επαναστάτες δίνουμε στους γηγενείς πίσω τη γη τους!» γρύλισε ο Κάλβριλ ο Νυχτοβάτης. «Κάτι που, πίστευα, ένας Φεηνάρκιος όφειλε να κατανοεί. Φαίνεται, όμως, πως δεν είσαι αρκετά Φεηνάρκιος, ε, Λοχαγέ; Είσαι περισσότερο υποτακτικός της Παντοκράτειρας.» Και, ζυγώνοντας, τον σημάδεψε με το πιστόλι του.

Ο Νίρβελ, τότε, είδε την Καρολίνα να κινείται, παρότι πριν από μια στιγμή τη νόμιζε για νεκρή: νόμιζε ότι η σφαίρα την είχε πετύχει στην καρδιά, σκοτώνοντάς την· πρέπει, όμως, να την είχε βρει στον ώμο.

Το δεξί της χέρι έπιασε το πιστόλι της από κάτω και, υψώνοντάς το, πυροβόλησε τον μαυρόδερμο επαναστάτη στην πλάτη.

Ο Νυχτοβάτης κραύγασε, και σωριάστηκε. Μένοντας ακίνητος.

«Γαμημένο καθίκι…» μούγκρισε πονεμένα η Καρολίνα. Πιάστηκε απ’το κομοδίνο, προσπαθώντας να σηκωθεί. Τα χαρακτηριστικά στο πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένα από τον πόνο.

«Πρέπει να φύγουμε από δω,» της είπε ο Νίρβελ, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν, ρίχνοντας το βάρος του σώματός του στο αλώβητο πόδι του. «Με πιστεύεις τώρα ότι δεν είμαι μαζί τους;»

«Σκάσε…!» γρύλισε η Καρολίνα, στηριζόμενη στο κομοδίνο. «Σκάσε…!» Δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της.

Ο Νίρβελ άνοιξε τη ντουλάπα του και πήρε από μέσα ένα ραβδί. «Πιάσου επάνω μου,» της είπε. «Πρέπει να φύγουμε από δω!»

.24.

Μερικά αεροσκάφη κατάφεραν να απογειωθούν από τον αερολιμένα, προτού τα προλάβει το Μεγαθήριο ή κάποιο άλλο θηρίο. Και σ'ένα απ'αυτά βρίσκονταν μόνο στρατιώτες, μαζί με τον Λοχία Αργύριο, τον Φρεντ, και τον Νικόμαχο. Τη Χριστίνα την είχε αρπάξει ο μεγάπτερος, καθώς οι τέσσερίς τους έτρεχαν στον αερολιμένα, κι από τότε οι άλλοι την είχαν χάσει.

Επί του παρόντος, ο πιλότος του αεροπλάνου έκανε κύκλους πάνω απ'τη *Μάνα των Θηρίων,* ενεργοποιώντας τα δύο πυροβόλα του σκάφους και στοχεύοντας.

«Τι κάνεις εκεί;» του είπε ο Αργύριος.

«Η διοικήτρια πρόσταξε να το ανατινάξουμε.»

«Δεν πρόκειται να ανατινάξουμε τίποτα,» είπε ο Αργύριος, που φοβόταν ότι ο Νίρβελ ίσως να ήταν ακόμα μέσα.

«Είναι διαταγή της διοικήτριας!»

«Η διοικήτρια δεν είναι τώρα εδώ, πιλότε! Μέσα σε τούτο το σκάφος είμαι ο πιο υψηλόβαθμος αξιωματικός, και θα κάνεις ό,τι σου λέω. Κατανοητό;»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο πιλότος. «Πρέπει, όμως, να σου θυμίσω ότι το σκάφος μας δεν έχει αιθερικές ιδιότητες· δεν μπορούμε να πλοηγηθούμε στον Αιθέρα μ'αυτό.»

«Το ξέρω.»

«Προς τα πού θα πάμε, λοιπόν;»

«Για την ώρα, θα κάνουμε κύκλους εδώ.»

«Γιατί;»

«Γιατί έτσι θέλω, πιλότε.»

Ξαφνικά, το μικρό αεροπλάνο τραντάχτηκε.

«Τι συμβαίνει;» γρύλισε ο Λοχίας Αργύριος.

«Κάτι μάς χτύπησε.» Ο πιλότος επιτάχυνε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο στον αέρα, και βρέθηκαν να αντικρίζουν ένα πελώριο καφέ πτηνό με πορφυρές λωρίδες. Το πτηνό του θιάσου. «Να το πυροβολήσω, Λοχία;»

«Κάνε το κομμάτια, πιλότε.»

Τα δύο πυροβόλα του αεροσκάφους κροτάλισαν.

Και ο μεγάπτερος έπεσε στη θάλασσα της Αλβέρια, γεμάτος αίματα και με τα φτερά του όλο τρύπες.

.25.

Η Σισίβα οδήγησε τον Σαλέρμιο μέσα από το χάος, προς τα εκεί όπου οι ιθαγενείς είχαν κατορθώσει να εισβάλουν και δε φαινόταν να υπάρχει καθόλου αντίσταση από τους φρουρούς του θέρετρου.

Προτού, όμως, οι δυο τους φτάσουν κοντά στους γαλανόδερμους Αλβέριους, βρέθηκαν κυνηγημένοι από γατίδες, και η Σισίβα ούρλιαξε, ζητώντας βοήθεια από τη φυλή της: βοήθεια! *βοήθεια! ΒΟΗΘΕΙΑ!*

Οι γατίδες χτυπήθηκαν από βέλη, και μετά γαλανόδερμοι πολεμιστές χίμησαν καταπάνω τους, κραδαίνοντας μπρούντζινα τσεκούρια και δόρατα. Δύο απ’αυτούς σκοτώθηκαν: ο ένας από σχισμένο λαιμό, ο άλλος με τα σωθικά του χυμένα έξω. Ένας τρίτος έχασε το δεξί του μάτι.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ένας Αλβέριος πολεμιστής τη Σισίβα.

«Η Σισίβα, κόρη της Ζουλμάδρα και του Ταρανθάλλη. Ήμουν καιρό εδώ, στο θέρετρο.»

Ο πολεμιστής, που ήταν μεσήλικας, ψηλός, μυώδης, και μουσάτος, ένευσε σα να την είχε αναγνωρίσει εξαρχής αλλά να ήθελε να βεβαιωθεί. Ήταν ντυμένος με παντελόνι από καφέ δέρμα και γιλέκο από πετσί κροκόδειλου. Υποδήματα δε φορούσε. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα μπρούντζινο τσεκούρι, βαμμένο με αίμα. Στην πλάτη του ήταν ένα τόξο και φαρέτρα, όπου ελάχιστα βέλη είχαν απομείνει.

Πίσω του και γύρω του βρίσκονταν κι άλλοι πολεμιστές και πολεμίστριες.
«Ποιος είν'αυτός;» απαίτησε, ατενίζοντας τον Σαλέρμιο.
Προτού προλάβει η Σισίβα να μιλήσει, ένας από τους Αλβέριους πολεμιστές είπε: «Ο Διευθυντής του θέρετρου είναι!» Και ζύγωσε τον Σαλέρμιο, με το δόρυ του προτεταμένο.
Η Σισίβα μπήκε εμπρός του, πιάνοντας το δόρυ. «Όχι! Περίμενε!»
«Αυτός δεν είναι;»
«Ναι, αυτός είναι, αλλά δε χρειάζεται να τον σκοτώσετε!»
«Μα τι λες, Σισίβα;» φώναξε ο πολεμιστής με το γιλέκο από πετσί κροκόδειλου, που πρέπει να ήταν αρχηγός αυτής της ομάδας. «Έχεις τρελαθεί; Οι θεοί μάς κοιτάζουν!»
«Τον έχω επιλέξει για άντρα μου!» δήλωσε η Σισίβα.
«Δεν κάνεις καλές επιλογές!» είπε κάποιος.
Η Σισίβα δεν μίλησε, κοιτάζοντάς τους σταθερά.
«Καλύτερα να απομακρυνθούμε από εδώ,» είπε ο αρχηγός· «τα θηρία των επαναστατών δεν κάνουν διακρίσεις. Θα επιστρέψουμε αργότερα.»

.26.

«Με ακούς; Νίρβελ, μ'ακούς; Σε παρακαλώ, πες μου: με ακούς; Πες μου ότι είσαι ζωντανός!»
Για πολλοστή φορά, προσπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί του, μέσω του πομπού της. Είχε ακούσει πυροβολισμούς από εκεί μέσα, και λόγια, τα περισσότερα όχι αρκετά καθαρά ώστε να καταλάβει τι πραγματικά γινόταν.
«Νίρβελ, μ'ακούς;»
«*Αλριάδα;*»
«Πού είσαι; Είσαι ακόμα μέσα στο σκάφος τους;»
«*Μόλις βγήκα. Μαζί με την Καρολίνα. Είμαστε στην παραλία. Είμαστε τραυματισμένοι κι οι δύο· δε μπορούμε να κολυμπήσουμε. Κι απ'την άλλη μεριά είναι τα θηρία. Μπορείς να κάνεις κάτι;*»

«Θεοί…» μουρμούρισε η Αλριάδα’μορ, περισσότερο στον εαυτό της παρά στον Νίρβελ. «Δεν ξέρω… Περίμενε. Περίμενε.»
Άλλαξε συχνότητα. «Αργύριε; Αργύριε; Με ακούς;»
«*Αλριάδα. Είσαι καλά;*»
«Ναι. Πού είσαι; Μέσα στο θέρετρο;»
«*Ευτυχώς όχι. Είμαι μέσα σ’ένα στρατιωτικό αεροπλάνο–*»
«Αεροπλάνο;»
«*Ναι–*»
«Ο Νίρβελ σε χρειάζεται. Είναι έξω απ’τη *Μάνα των Θηρίων,* στην παραλία. Μαζί με την Καρολίνα. Μπορείς να πας να τους πάρεις;»
«*Μπορώ.*»
«Πήγαινε, σε παρακαλώ! Πήγαινε!»

.27.

Το αεροπλάνο ήταν από εκείνα τα στρατιωτικά που είχαν πόδια αντί για ρόδες, και δε χρειάζονταν επιτάχυνση για να απογειωθούν: απλώς έστρεφαν τους προωθητήρες τους κάθετα και υψώνονταν στον αέρα. Παρομοίως, δεν είχαν ανάγκη από αεροδιάδρομο ή ανοιχτό πεδίο για να προσγειωθούν.
Επομένως, το αίτημα της Αλριάδας’μορ ήταν εύλογο.
Ο Λοχίας Αργύριος πρόσταξε τον πιλότο να κατεβούν πίσω απ’τη *Μάνα των Θηρίων.*
«Μέσα στο νερό;»
«Ναι.»
«Μα–»
«Κάντο!»
Το αεροπλάνο έχασε ύψος, κι ύστερα έστρεψε τους προωθητήρες του κάθετα, κατεβαίνοντας ομαλά και κάνοντας το νερό να αφρίζει από κάτω του.
Ο Νίρβελ και η Καρολίνα είχαν μόλις βγει από τη *Μάνα των Θηρίων* και το είδαν να προσγειώνεται στα ρηχά. Μια θύρα άνοιξε

στο πλάι του, και ο Νικόμαχος φάνηκε. «Λοχαγέ!» φώναξε. «Έλα! Γρήγορα!» γνέφοντας με το χέρι του.

Επισήμως, η Καρολίνα ήταν λοχαγός, μα δεν υπήρχε αμφιβολία ποιον κοίταζε ο Νικόμαχος. Μικρή σημασία, όμως, είχε τώρα αυτό. Βάδισαν κι οι δυο τους προς το αεροσκάφος, μέσα στο νερό που άφριζε και αναπηδούσε. Ο Νίρβελ βοηθιόταν απ'το ραβδί του, και η Καρολίνα είχε το δεξί της χέρι στην πλάτη του, καθώς φαινόταν να πονά πολύ από το τραύμα στον αριστερό της ώμο: φαινόταν να βρίσκεται στα πρόθυρα της λιποθυμίας.

Μπήκαν στο σκάφος, και η θύρα έκλεισε πίσω τους.

Το αεροπλάνο υψώθηκε πάλι στον ουρανό της Αλβέρια.

Ο Αργύριος, υπομειδιώντας, είπε στον πομπό του: «Τους έχω και τους δύο μαζί μου, μάγισσα.»

Μέρος 4ο: Οι Παλαιοί Τόποι

.1.

«Αλριάδα, πού είσαι ακριβώς;»

«Στην ανατολική μεριά του Κόλπου του Χελιού. Θ’ανάψω έναν φακό, για να με δείτε.»

Το αεροπλάνο πέταξε προς τ’ανατολικά, κι εκεί, επάνω σ’έναν λοφίσκο, είδαν πράγματι έναν φακό ν’αναβοσβήνει, σχίζοντας τη νύχτα.

«Αδύνατον να προσγειωθούμε σ’αυτό το μέρος, Λοχία,» είπε ο πιλότος. «Πες της να έρθει στην ακτή.»

Ο Αργύριος τής το είπε, μέσω του πομπού.

Ο φακός έσβησε και, σε λίγο, μια σκοτεινή μορφή φάνηκε στη χορταριασμένη ακτή. Ο φακός αναβόσβησε πάλι.

Το αεροσκάφος προσγειώθηκε, βγάζοντας τα πόδια του. Μια μικρή θύρα άνοιξε στο πλάι του, και η Αλριάδα’μορ μπήκε κι αγκάλιασε τον Νίρβελ, που την περίμενε στο κατώφλι. Τα χείλη τους συναντήθηκαν.

Η πόρτα έκλεισε και το αεροπλάνο υψώθηκε στον ουρανό.

.2.

Η παραφροσύνη των Φενάρκιων θηρίων καταλάγιασε ύστερα από κάποια ώρα, και οι αφέντες τους μπόρεσαν να τα ξαναφέρουν υπό τον έλεγχό τους. Οι γατίδες ακολούθησαν το τραγούδι του Αυλητή· οι λυκόχοιροι υπάκουσαν στα σφυρίγματα και στο μαστίγιο της Αφέντρας· τα ερπετά τυλίχτηκαν πάνω στον Άρχοντά τους, ή μαζεύτηκαν γύρω του· το Μεγαθήριο έγινε ήρεμο σαν πρόβατο μπροστά στον Θηριοδαμαστή· οι δύο πολύκεροι που είχαν απομείνει έτριψαν τις μουσούδες τους πάνω στους ώμους και στα χέρια της

Χορεύτριας των Κεράτων· οι τριχόσαυρες δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα την καθοδήγηση του κυρίου τους.

Ο μεγάπτερος ήταν νεκρός, και ο άντρας που τον είχε εξημερώσει καθόταν πλάι στη θάλασσα, θρηνώντας.

Οι γαλανόδερμοι ιθαγενείς γέμισαν το θέρετρο, κι άρχισαν να το γκρεμίζουν. Βρήκαν κάποιους ενοίκους που είχαν καταφέρει να κρυφτούν και τους σκότωσαν. Μερικοί άλλοι ένοικοι κατόρθωσαν να ξεγλιστρήσουν και να χαθούν μες στη ζούγκλα, αβέβαιοι αν τελικά θα επιβίωναν.

Οι βοηθοί του θιάσου βρήκαν τον Κάλβριλ τον Νυχτοβάτη χτυπημένο από σφαίρα στην πλάτη, αλλά όχι νεκρό.

.3.

Το στρατιωτικό αεροσκάφος προσγειώθηκε σ’ένα ξέφωτο της ζούγκλας, κάπου πενήντα χιλιόμετρα βόρεια του Κόλπου του Χελιού. Οι στρατιώτες περιποιήθηκαν τα τραύματα του Νίρβελ και της Καρολίνας όσο καλύτερα μπορούσαν, βγάζοντας τις σφαίρες από τα σώματά τους και δίνοντάς τους παυσίπονα.

Η Καρολίνα είπε στον Νίρβελ: «Το πρωί θα μιλήσουμε.» Και μετά, λιποθύμησε.

Η Αλριάδα έδωσε μια κούπα καφέ στον Νίρβελ, και τον ρώτησε τι είχε συμβεί. Πώς είχαν πάει τα πράγματα τόσο στραβά;

«Με παρακολουθούσαν,» της είπε εκείνος. «Από την αρχή.» Ήπιε μια γουλιά καφέ. «Παρακολουθούσαν όλα όσα είχαμε πει μέσω του πομπού. Ήξεραν ότι προσποιούμουν πως ήθελα να μπω στην Επανάσταση και σκόπευα να σαμποτάρω το ίδιο μου το σχέδιο.»

«Αλήθεια, Λοχαγέ,» ρώτησε ο Αργύριος, «πώς κατάφερες να μαζέψεις όλ’αυτά τα θηρία και να τα φέρεις εδώ;»

Ο Νίρβελ μειδίασε. «Ο πατέρας μου είχε θίασο στη Φενάρκια. Έχουμε διασυνδέσεις με θηριοδαμαστές και κυνηγούς. Και η Επανάσταση μού έδωσε όσα χρήματα χρειαζόμουν, για να τους

πληρώσω και για να πάρω και το σκάφος, τη *Μάνα των Θηρίων*. Είναι πιο εύκολο απ'ό,τι ακούγεται.

»Ο Κάλβριλ –που ήταν επίσης Φεηνάρκιος– πίστεψε ότι ήθελα μονάχα εκδίκηση από τη Διοικήτρια Ατμάρι. Ή, μάλλον, προσποιήθηκε ότι το πίστεψε, γιατί, όπως φάνηκε, δε μ'εμπιστευόταν. Μου είχε πει, βέβαια, ότι δεν ήμουν ακόμα κανονικό μέλος της Επανάστασης· όφειλα να αποδείξω την αφοσίωσή μου. Και, βοηθώντας να καταστραφεί το *Ράθυμο Χέλι* και οι γηγενείς να ξαναπάρουν τα παλιά τους εδάφη, θα το αποδείκνυα αυτό.

»Όπως ξέρετε, όμως, στην πραγματικότητα ήθελα μόνο να πιάσω τον Κάλβριλ και να επανακτήσω τη θέση μου… Και τα σκάτωσα.» Αναστέναξε. «Δεν έκανα καλά που το επιχείρησα, και δεν έπρεπε να με είχατε βοηθήσει. Ήμουν παράτολμος. Με συγχωρείτε…» Απέφυγε να τους κοιτάξει καταπρόσωπο.

«Λοχαγέ,» είπε ο Νικόμαχος, «μας έσωσες τη ζωή, τότε.»

«Και παραλίγο να σας την πάρω τώρα.»

«Δεν είναι έτσι,» είπε ο Φρεντ. «Δεν ήταν σωστό που σ'έδιωξε η διοικήτρια, ούτε που σου πήρε τον βαθμό. Έκανες ό,τι μπορούσες.»

Ο Νίρβελ κούνησε το κεφάλι. «Καλύτερα να μην είχα επιστρέψει ποτέ.»

«Το σχέδιό σου,» του είπε η Αλριάδα, «μπορούσε να είχε πιάσει. Αν τα πράγματα είχαν πάει καλά, τώρα θα είχαμε συλλάβει τον Νυχτοβάτη –χάρη σε σένα. Και θα είχες γλιτώσει το θέρετρο από μια τεράστια καταστροφή. Η Ελίζα θα όφειλε να το αναγνωρίσει.»

«Δυστυχώς, όμως, τίποτα από αυτά δεν έγινε,» είπε, κάπως απότομα, ο Νίρβελ· και πρόσθεσε, κλείνοντας τα μάτια: «Θέλω να ξεκουραστώ τώρα…»

Δεν του μίλησαν άλλο.

.4.

Οι ξένοι είχαν διωχτεί. Τα οικοδομήματά τους ήταν ερείπια τώρα. Οι Παλαιοί Τόποι ανήκαν ξανά σ'εκείνους που έπρεπε να ανήκουν. Αφού ορισμένα από τα πτώματα των παρείσακτων πετάχτηκαν στα σκυλιά και άλλα παρατήθηκαν για να τα φάνε τα πουλιά και τα αγρίμια της ζούγκλας, οι Αλβέριοι έστησαν, την επόμενη ημέρα, χορούς και γλέντι στο μέρος που ήταν κάποτε το *Ράθυμο Χέλι*.

Ο Κάλβριλ ο Νυχτοβάτης κάθισε σ'ένα ξύλινο θρονί που είχαν ετοιμάσει προς τιμήν του. Ένας επίδεσμος ήταν τυλιγμένος γύρω από την κοιλιά και την πλάτη του, και οι κινήσεις του ήταν αργές· η σφαίρα της Παντοκρατορικής πολεμίστριας λίγο έλειψε να τον σκοτώσει. Ολόγυρά του, ήταν καθισμένοι σε δέρματα και σκαμνιά οι άνθρωποι του θιάσου, χωρίς τα ζώα τους, τα οποία βρίσκονταν μέσα στη *Μάνα των Θηρίων*. Μονάχα το Μεγαθήριο ήταν εδώ, μασουλώντας γαλήνια μερικά ανθρώπινα κόκαλα που του είχαν δώσει οι γηγενείς.

«Είδε κανένας σας τον Θιασάρχη μας;» ρώτησε ο Κάλβριλ.

Κανείς δεν απάντησε.

«Άρα ο μπάσταρδος είναι ζωντανός,» συμπέρανε ο Νυχτοβάτης· «όπως επίσης κι αυτή η σκύλα που με πυροβόλησε στην πλάτη.»

«Του χρωστάω μια κλοτσιά στη μούρη, όπου κι αν είναι,» μούγκρισε ο Κλάρικ'μορ, που όλη η δεξιά μεριά του προσώπου του ήταν πρησμένη.

«Έπρεπε, ίσως, να τον είχες ξεφορτωθεί γρηγορότερα!» είπε η Χορεύτρια των Κεράτων στον Κάλβριλ. «Εμείς δεν ξέραμε τίποτα για το ποιος πραγματικά ήταν!»

«Ούτε εγώ ήξερα,» αποκρίθηκε ο Νυχτοβάτης. «Τον δοκίμαζα.»

«Καλύτερα να είχες πει και σ'εμάς κάτι,» είπε ο Αβέρναλ ο Ομιλητής των Θηρίων, «όχι μόνο στον νάνο.»

«Ο νάνος έχει και όνομα,» μούγκρισε ο Κλάρικ'μορ.

«Αφήστε το,» είπε ο Κάλβριλ. «Η δουλειά μας έγινε. Και, ουσιαστικά, μονάχα εγώ κινδύνεψα.»

«Κι εγώ έφαγα κλοτσιά στα μούτρα!» του ξαναθύμισε ο Κλάρικ'μορ.

«Η μούρη σου είναι, ούτως ή άλλως, σαν πατημένη μουσούδα λυκόχοιρου,» αντιγύρισε ο Νυχτοβάτης, και οι άλλοι γέλασαν βροντερά.

Ο μάγος τούς αγριοκοίταξε, και ήπιε βαθιά απ'την κούπα του.

Η Σισίβα πλησίασε, τότε, τον Κάλβριλ και τους συγκεντρωμένους ανθρώπους του θιάσου. Ήταν ντυμένη με παραδοσιακά ρούχα της φυλής της, και τα μακριά, ξανθά της μαλλιά έπεφταν λυτά στην πλάτη της.

«Μου είπαν ότι με ζητάς, Νυχτοβάτη.»

«Ναι, επειδή εμένα μού είπαν ότι φρόντισες να σώσεις τη ζωή του Διευθυντή του *Ράθυμου Χελιού*. Είναι αλήθεια;»

«Είναι.»

«Γιατί;»

«Επειδή μου αρέσει.»

«Μου είπαν, επίσης, ότι δήλωσες πως τον επέλεξες για άντρα σου.»

«Κι αυτό αλήθεια είναι,» παραδέχτηκε η Σισίβα· και ρώτησε: «Δε μ'εμπιστεύεσαι; Ξεχνάς ότι εγώ σ'έβγαλα απ'το κελί των Παντοκρατορικών;»

«Δεν ξεχνάω τίποτα, Σισίβα,» αποκρίθηκε ο Κάλβριλ. «Πιστεύεις, όμως, ότι ο Σαλέρμιος Εκάρεντος είναι αξιόπιστος;»

«Με τον καιρό, θα γίνει ένας από εμάς. Δεν έχει άλλη επιλογή, αφού θα είναι άντρας μου.»

Ο Κάλβριλ ήπιε μια γουλιά απ'τον χυμό στην κούπα του, ατενίζοντας ερευνητικά την αποφασιστική όψη της Σισίβα. «Καλώς,» είπε. «Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Εγώ δεν είμαι αρχηγός της φυλής σας· η Επανάσταση δεν αποσκοπεί να ελέγχει κανέναν: μόνο να βοηθά όσους μάχονται κατά της Παντοκράτειρας.»

«Το γνωρίζουμε, Νυχτοβάτη. Και είμαστε ευγνώμονες για τη βοήθειά σου.» Η Σισίβα έκανε μια χαριτωμένη υπόκλιση σύμφωνα με τα έθιμα της φυλής της.

Ο Κάλβριλ χαμογέλασε. «Πήγαινε,» της είπε. «Χόρεψε με τους άλλους, όσο είστε ακόμα ελεύθεροι στα εδάφη σας.»

.5.

Το πρωί, αφού άκουσε τον Νίρβελ, η Καρολίνα είπε: «Αν μπορούσα να κινηθώ άνετα, θα σηκωνόμουν από τούτο το στρώμα και θα σε γρονθοκοπούσα στη μύτη. Θα ήταν δίκαιο, εξάλλου· παραλίγο να σπάσεις τη *δική μου* μύτη, προτού με δέσεις.»

«Όπως σου είπα, δεν είχα τότε άλλη επιλογή.»

«Και μην ξεχνάς,» πρόσθεσε η Αλριάδα'μορ, «πως σου έσωσε τη ζωή, Καρολίνα, ενώ θα μπορούσε να σε είχε αφήσει–»

«Είχα ήδη λυθεί από μόνη μου–»

«Και νομίζεις ότι ο Κάλβριλ θα σ'άφηνε να φύγεις, έτσι εύκολα;»

«Δε θα ζητούσα την άδειά του,» είπε η Καρολίνα. Και προς τον Νίρβελ: «Καταλαβαίνεις ότι θα πας στρατοδικείο γι'αυτό που έκανες, έτσι;»

Εκείνος αναστέναξε. «Το καταλαβαίνω.»

«Δεν υπάρχει λόγος, όμως, να μαθευτεί τίποτα–» άρχισε η Αλριάδα.

«Δε σοβαρολογείς!» είπε η Καρολίνα. «Ολόκληρο το θέρετρο καταστράφηκε εξαιτίας του, και τόσοι θάνατοι–»

Η Αλριάδα την άρπαξε απ'το πρόσωπο με το δεξί χέρι, πιέζοντας τα μάγουλά της κι αναγκάζοντας τα σαγόνια της να μείνουν ανοιχτά. Το αριστερό της χέρι είχε ήδη τραβήξει ένα μικρό πιστόλι, και έχωσε την κάννη μέσα στο στόμα της λοχαγού.

«Δεν πρόκειται να πεις *λέξη* γι'αυτό το περιστατικό, με καταλαβαίνεις; Δεν είναι μόνο ο Νίρβελ μπλεγμένος (που, για μένα, αυτό μονάχα θα ήταν αρκετό!)· *όλοι* μας είμαστε μπλεγμένοι. Και εγώ και ο Λοχίας Αργύριος και ο Νικόμαχος και ο Φρεντ και η Χριστίνα, που, δυστυχώς, δεν είναι πια μαζί μας.

»Επομένως, θα πεις εκείνο που θα πούμε κι εμείς: Οι επαναστάτες επιτέθηκαν στο θέρετρο, χρησιμοποιώντας ως όπλο τους τον θίασο – πράγμα το οποίο είναι, έτσι κι αλλιώς, αλήθεια. Ο Νίρβελ είχε κατορθώσει να παρεισδύσει στον θίασο πριν από κάποιο καιρό, ώστε

να τους σταματήσει· δυστυχώς, δεν πρόλαβε, και ίσα που κατάφερε να σώσει τη ζωή του.

»Συμφωνούμε;» Εξακολουθούσε να έχει την κάννη του πιστολιού της μέσα στο στόμα της Καρολίνας.

Εκείνη δεν έγνεψε. Τα μάτια της φανέρωναν θυμό.

Η Αλριάδα έσφιξε δυνατότερα το πρόσωπό της. «Συμφωνούμε;»

Η Καρολίνα, πάλι, δεν κινήθηκε στο ελάχιστο.

Ο Νίρβελ άγγιξε τον ώμο της μάγισσας. «Άφησέ την. *Άφησέ την.*»

Η Αλριάδα πήρε το χέρι της από το πρόσωπο της λοχαγού και το πιστόλι από το στόμα της. «Συμφωνούμε;» ξαναρώτησε.

Η Καρολίνα στράβωσε τα χείλη. «Με αηδιάζεις,» είπε.

«Μη νομίζεις ότι θα διστάσω να σε σκοτώσω, αν έχεις σκοπό να μας κατηγορήσεις,» την προειδοποίησε η Αλριάδα᾽μορ.

«Δεν το αμφιβάλλω…» Η φωνή της ήταν ξερή και το βλέμμα της οργισμένο.

«Ακόμα κι αν μας κατηγορήσεις,» της είπε ο Νίρβελ, «δεν έχεις καμία αποδείξει. Μπορούμε να αρνηθούμε τα πάντα, και το ξέρεις ότι θα το κάνουμε.»

«Επίσης,» πρόσθεσε η Αλριάδα, «μπορούμε να ισχυριστούμε ότι *εσύ* ήσουν μπλεγμένη με τους επαναστάτες, όχι εμείς.»

«Τώρα γίνεσαι τελείως γελοία!»

«Έτσι νομίζεις, ε;» είπε η μάγισσα.

Η Καρολίνα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει… Δεν έχει νόημα, ούτως ή άλλως.» Κοίταξε τον Νίρβελ. «Πώς μπορείς, όμως, να ξέρεις ότι τόσοι άνθρωποι πέθαναν από μια ανοησία σου;»

«Ο λοχαγός είχε καλές προθέσεις,» είπε ο Λοχίας Αργύριος.

«Δεν ξέρω αν τόχεις συνειδητοποιήσει ακόμα, αλλά *εγώ* είμαι λοχαγός σου!» μούγκρισε η Καρολίνα, γυρίζοντας να τον ατενίσει. «Και οι καλές προθέσεις δεν φτάνουν. Όχι όταν τα πράγματα καταλήγουν όπως κατέληξαν.» Αναστέναξε. «Αλλά καλύτερα να πηγαίνουμε τώρα. Όσο μένουμε μέσα σε τούτες τις καταραμένες ζούγκλες, ποτέ δεν ξέρεις τι άλλο ακόμα μπορεί να μας βρει.»